

„Jeho milionooká, vševědoucí Vznešenost, vládce nad Arkonem a světy pustého ostrova, Jeho Glorificence Gonozal Osmý, hrdina z rodu světa nejstarších, se rozhodl zahájit zasedání Velké Rady.“

Nástup bojových robotů přehlušoval slavnostní slova. Šéf protokolu se snažil ze všech sil, aby ceremoniál proběhl podle prastarých rituálů.

Vědci Velké Rady Arkonu se zvedli. Patřilo k tradici, že se vládci objevovali v doprovodu tělesné stráže, protože se už několikrát stalo, že některý z Imperátorů padl za obět neprůhledným intrikám dvora.

Za hrubého ignorování ceremoniálu jsem si sestavil osobní stráž speciálních robotů. Neměl jsem v úmyslu podlehnout atentátu podplaceného nebo jinak ovlivněného naatského strážného.

Věděl jsem, že mě nenávidějí! Nenáviděli mě s veškerou intenzitou, které byli schopni.

Byl jsem outsider, zničehonic jsem se tu objevil jako přežitek starých časů. Věděli, že se mi podařilo vypnout a přemoci počítačového Regenta jenom proto, že mi to usnadnilo komando Pozemšťanů.

Můj návrat domů se zpozdl o deset tisíc let, ale to by mi snad ještě odpustili. Snad by jim nevadilo, že jsem převzal vládu nad Impériem, ale to bych se musel přizpůsobit obecně vládnoucí dekadenci. Nikdo by mi nezazlíval příslušnost k rodu dřívějších vládců, kdybych byl ochoten akceptovat rozpad morálky, bezmyšlenkovitost a lenost svých riových současníků.

Na všech třech arkonských planetách si všichni zvykli na nemilosrdnou samovládu centrálního počítače, když vtom jsem se zjevil já a něco jsem po nich chtěl.

Zastavil jsem se na okraji plošiny. Předě mnou se rozprostíral rozlehlý sál, ve kterém za starých časů zasedala Velká Rada Arkonu, kde byla vlastně celá říše založena, kde se rozhodovalo o jejím rozšíření a kde byly položeny základy k tomu, aby se můj národ stal nejmocnější a nejbohatší civilizací Mléčné dráhy.

Nyní seděli v křeslech potomci velkých mužů a žen, ale co se to s nimi za ta tisíciletí stalo!

Tváře nevypadaly stupidně, ovšem v očích těch lidí jsem viděl zívající prázdnotu, tupost a nezáměr. Věděl jsem, že se budou rozčileně ptát, proč jsem je vytrhl z navykého klidu. Proč nenechám vládnout Regenta, když zvládal úplně všechno bez jejich přispění?

Muži v křeslech vypadali tak otupěle, že jsem už nemohl spoléhat na jejich spolupráci. Oni něčeho takového už ani nebyli schopni. Jak mi vysvětlili pozemští vědci, tihle Arkonidané už prostě zdegenerovali.

Všude na Arkonu I, pohádkovém krystalickém světě Arkonidanů, zavládl rozklad. Obyvatelstvo se bavilo nesmyslnými multanickými virtuálními hrami a filozofováním, které nemělo hlavu ani patu.

Všeobecně tu vládl názor, že je nutné si hrát, aby člověk nemusel pracovat. Zástupci mé civilizace došli na konec cesty. Ztratili všechno, co mí staří současníci vybudovali.

Šéf protokolu opět použil šroubované fráze, ve kterých jsem figuroval jako „milionooká Heroita a vševědoucí Vznešenost.“ Tahle přehnaná slova mi zvedala žaludek. Byla ve svém okolí nesmyslná.

Dvacet bojových robotů se postavilo napravo a nalevo vedle trůnu, který se vznášel na antigravu. Energetický ochranný štít dokazoval, že to se svou bezpečností myslím vážně.

Ještě výrazněji to demonstroval protáhlý velitelský agregát, který jsem viditelně nesl pod levým předloktím. Byla to impulzní vysílačka, nastavená na moje tělesné impulzy. Pomocí tohoto přístroje jsem se dokázal kdykoliv spojit s počítačovým Regentem na Arkonu III.

Všichni dobře věděli, jaká je v něm ukrytá moc. Nikdo kromě mé osoby nedokázal Regentovi rozkazovat.

Tohle už bylo čtvrté zasedání Velké Rady. Během těch uplynulých jsem vylíčil, proč jsem právě já, Atlan, uvízl na Zemi po zániku Atlantidy, a proč jsem se vrátil teprve nyní, po deseti tisících letech.

Spojiví důstojníci Pozemšťanů a Perry Rhodan osobně potvrdili mé informace, ale i to by bylo málo, kdyby mou výpověď nepotvrdil i samotný centrální počítač.

Regent prokázal, že jsem doopravdy Atlan z prastarého rodu Gonozalů a že mám tudíž veškeré předpoklady stát se Imperátorem.

Před čtyřmi dny jsem se nastěhoval do Křišťálového paláce Arkonu I. Odmítl jsem korunovaci, protože by trvala dlouhé týdny, a namísto toho jsem svolal všechny členy Velké Rady. Někteří z nich bydleli daleko od Arkonu.

O pár dní později seděli přede mnou, staří i mladí, vznešení a ušlechtilí, ale všichni uvažovali a jednali podle primitivního schématu.

Krátce předtím přistály transportní lodě, které jsem odeslal ke vzdálené sluneční soustavě. Statečným Rhodanovým mužům se totiž podařilo zachránit loď vystěhovalců z Arkonu, takzvaných Spáčů.

Jednalo se zhruba o sto tisíc Arkonidanů, kteří před deseti tisíci lety odstartovali z Arkonu, a kteří vinou nešťastné náhody upadli do hlubokého biospánku.

Tihle nedobrovolní poutníci už byli opět aktivní, ale s jejich pomocí jsem ještě nemohl příliš počítat, protože byli unavení a potřebovali čas na odpočinek.

Získal jsem však naději. Doufal jsem, že se mi s pomocí jedné stovky tisíc aktivních starých Arkonidanů podaří postavit říši na nohy. I tak to však byly jenom sny, které jsem bez pomoci Pozemšťanů nemohl uskutečnit.

Zvolna jsem se posadil na trůn a nechal se pomocí antigravu vynést do výšky. Tři metry nad plošinou jsem se zastavil. Získal jsem skvělý přehled.

Členové Rady se posadili. Považovali za samozřejmé, že si natáhnou nohy, uvelebí se a budou letargicky vyčkávat, co přijde.

Ohlédl jsem se na styčného důstojníka, kterého mi Rhodan nechal na Arkonu. Byl to štíhlý, sympatický šéf jednotky mutantů John Marshall, jehož vynikající telepatické schopnosti mi byly plně k dispozici.

Všiml si mého pohledu. Všiml si, že u něj hledám pomoc. Uvolnil jsem mentální blok, aby se mnou mohl telepaticky rozmlouvat.

„O čem přemýšlejí?“ zeptal jsem se ho v duchu.

„Není to nic moc, pane. Jako vždycky, řekl bych.“

„Diví se, proč vlastně ještě žiju, že?“

„Přesně tak. Je pro ně záhadou, že jste před deseti tisíci lety opustil Arkon a že jste se teď vrátil bez zřetelných projevů stařeckosti. Někteří vědci pátrali v knihovně. Už vědí, že jste doopravdy z rodu Gonozalů.“

Potlačil jsem vnitřní smích. O mém aktivátoru buněk nikdo nic nevěděl. I kdybych toto tajemství prozradil, činnost maličkého zázračného přístroje by pro tato stvoření byla nepředstavitelná. Ani já pořádně nevěděl, jak vlastně funguje.

Nenápadně jsem si sáhl na hrud' a nahmatl pod oděvem vajíčkovitý, tvar přívěsku. Propůjčoval mi věčný život, který byl až dosud naplněn palčivou touhou po domově.

Nyní jsem byl doma, ale narazil jsem na poměry, které mě pobuřovaly. Bylo bezpodmínečně nutné něco udělat, aby se Arkon udržel. Mocná robotská flotila nebyla samotná schopna vlády.

Zahájil jsem jednání Rady. Už o deset minut později se ozvaly první protesty. Některé se dokonce podobaly otevřeným hrozbám.

Po hodině jsem to vzdal. Bylo zcela nesmyslné nutit tyhle muže k činům. Marshall mi potvrzoval, že členové Rady ve mně vidí rušivý element, který je zbytečně vytrhl z navykého klidu. Přemýšleli, jak by se mě mohli zbavit.

Neobjevily se žádné smysluplné návrhy ohledně posílení hvězdné říše. Z několika poznámek vzešlo, že členové rady nemají vůbec žádné informace, natož pak přehled, co všechno se v okolním vesmíru odehrálo. O situaci na druufské frontě nic netušili.

Styčného důstojníka Pozemšťanů arogantně přehlíželi. Měli ho jen za naprosto bezvýznamného příslušníka primitivního koloniálního národa.

Snesl jsem se s trůnem k podlaze a ukončil zasedání. V doprovodu svých robotů jsem pak opustil sál.

Přece jen bylo v Křišťálovém paláci něco, co fungovalo: oslavy a pochlebování! Měli tu velké zkušenosti a uměli se lísat do Imperátorovy přízně. Zastavovali mě všelijací pokrytci, aby mě květnatě zdravili a klaněli se, až se mi z nich dělalo zle.

Začal jsem plavat proti proudu. Všude jsem narážel, nikde jsem nezískal žádné přátele. Zdvořile přede mnou ustupovali, v očích však měli nenávist.

Plánovanou oslavu korunovace jsem také odmítl. Vyvolalo to vlnu rozhořčení.

Moje robotská garda mi dělala uličku. Těsně za mnou kráčel John Marshall. Tvářil se chladně a jako by se nic nedělo. Coby telepat cítil pravděpodobně mnohem zřetelněji nenávist, kterou vyvolal můj příchod.

Sny o návratu domů nabíraly docela jinou podobu než původně. Impérium bylo bohaté, mohlo si dovolit pompézní oslavy, ale neměl jsem na ně chuť ani náladu.

Před soukromým. výtahem do horních palácových komnat čekala garda tříokých kyklopů z planety Naat. Prikázal jsem jim, aby chránili mé soukromí.

O dvacet minut později jsem dorazil do prostor, ve kterých přede mnou bydleli jiní Imperátoři. Netoužil jsem po rozlehlých luxusních obytných sálech. Dal jsem si zařídit jen malou místnostku s výhledem do palácového dvora. Nejlépe jsem se cítil ve velké pracovně, jejíž zařízení mě spojovala s počítačovým Regentem.

Čekajícímu obslužnému robotovi jsem odevzdal nádherný plášť Imperátora. Nehlučně zmizel v podlaze.

Pod mou pracovní byla umístěna strážní centrála. Bylo prakticky vyloučeno, aby se do Křišťálového paláce dostal kdokoliv bez mého svolení.

John Marshall mě následoval. Počkal, až na něj promluví.

Tušil, jakou mám náladu, protože jsem uzavřel mentální blok a tak nemohl číst mé myšlenky. „Ptám se, jestli jsem vůbec ještě skutečný Arkonidan,“ řekl jsem. „Johne, jiní vládci by s oslavami korunovace souhlasili.“ Přikývl, ale nic neřekl. „Nevím, nevím, jestli jsme s Perrym Rhodanem udělali dobře, když jsme se rozhodli, že budu veřejně proklamován za Imperátora. Podle mě by bylo lepší vládnout i nadále inkognito.“

„Okolnosti si vyžádaly řešení, pane.“ Tentokrát jsem kývl já.

„Mohu pro vás ještě něco udělat, pane?“

„Ne, vřelé díky. Musím se pokusit vypořádat s věcmi sám. Vypadáte unaveně, John.“ Jenom se usmál. V té chvíli jsem si z hloubi duše přál, abych měl kolem sebe jen takové muže jako on. „Pane, hlavně vy byste si měl na pár hodin lehnout. Poslední měsíce pro vás byly příliš vyčerpávající.“ Sebral jsem se. Nemělo význam hloubat v minulosti. Přede mnou ležel velký úkol a ten jsem mohl zvládnout jen a jen za předpokladu, že budu mít dostatek duševních i fyzických sil. Podíval jsem se na hodinky. Bylo krátce před západem slunce. Kdesi vykřiklo nearkonidské zvíře. Antigravové šachty se po celé budově trychtýřovitého paláce rozsvítily. Arkon I byl krásný. Byl to můj domov. Byl jsem klidnější a vyrovnanější: Vychutnával jsem barevné divadlo západu slunce...

Pak jsem přistoupil k podkovovitému pracovnímu stolu a zapnul energetické zábrany, které bránily můj obytný sektor před nevídanými návštěvníky.

Marshall se na mě zneklidněně zadíval. Byl ještě nervóznější, když si všiml, že kontroloji osobní ruční paprskomet. „Jistota je jistota,“ řekl jsem. „Běžte spát, John. Pokud chcete pro Arkon něco udělat, pokuste se vnímat i ve spánku.“

„Čeho se obáváte, pane?“

Odpověděl jsem vyhýbavě. „Všeho a ničeho. Jsem přesvědčen, že mezi ospalci z Velké rady bude ještě i pár myslících hlav. Ty by se mohly stát nebezpečnými.“

„Jste přece jedinečně zabezpečen.“

„Vypadá to tak, ovšem jak si vzpomínám, už před mnoha léty nebylo pro Rhodana vůbec žádným problémem navštívit tehdejšího Imperátora přímo v jeho komnatách.“

„Byl jsem u toho, pane. Jednalo se o pečlivě naplánovanou akci jednotky mutantů.“

„Což nevylučuje, že by něčeho podobného nebyli schopni i někteří z Arkonidanů.“

„Dobrou noc, pane.“

„Dobrou, John,“ odpověděl jsem a zamyšleně jsem sledoval odcházejícího Pozemšťana.

Probudil jsem se vinou silného pocitu nevolnosti. Když jsem se nadzvedl na pohovce, měl jsem pocit, že se snad pozvracím.

Uprostřed pracovny, těsně před pracovním stolem, ležel John Marshall. Dezintegrátor mu vypadl z ruky. Zkroucený Pozemšťan bezvládně ležel na měkkém koberci.

Jeho uniforma byla nad levým ramenním kloubem spálená.

Zápach spáleného plastiku byl cítit i přes zapnutou klimatizaci. Strup na rameni prozrazoval, že John je vážně raněn.

Překonal jsem momentální slabost a dopotácel jsem se k tělu.

„John!“ volal jsem na něj. „John, proberte se!“

Nehýbal se, ale dýchal normálně. Mohl se každou chvíli probudit.

Zůstal jsem sedět a přemýšlel jsem.

Plyn! hlásil se můj extramozek bolestně vnímanými impulzy. *Někdo tě omámil.*

Bojoval jsem o sebeovládání. Můj logický sektor se nikdy nemýlil. Pracoval jasněji a podstatně přesněji než mnou řízený organický rozum.

Prohlédl jsem Johnovu zbraň. Molekulární dezintegrátor nebyl použit. Přemýšlel jsem a zároveň jsem potlačoval nutkání zvracet.

Marshall se nacházel v mé pracovně, což znamenalo, že na rozdíl ode mne musel něco zaslechnout. Zároveň jsem uvažoval, odkud mohl do místnosti proudit jedovatý plyn. Pozorně jsem se rozhlížel.

Klimatizace, hlupáku! Podle zvyku Pozemšťanů ji máš zapojenou na přívod vnějšího vzduchu!

Ano, tak to doopravdy bylo. Na vzdálené Zemi byli lidé zvyklí spát dokonce při otevřeném okně. Nyní jsem znovu zjišťoval, že vážně nejsem ten starý Arkonidan a že se na mně desetitisíciletý pobyt na Zemi podepsal více, než bych byl ochoten přiznat.

Přemýšlel jsem dál. Někdo, kdo se vyznal v mé minulosti a uměl si ji správně vyhodnotit, umístil do klimatizace omamný plyn. Nevěděl jsem kdo to udělal, a hlavně mě zajímalo proč to provedl. Kromě toho bylo zřejmé, že návštěvník pronikl až do mé pracovny - vždyť přece omráčil Marshalla. Ale proč?

Vrazi to nebyli, protože to už by bylo po mně.

Že by zloději? Bezradně jsem se rozhlížel. Co by se tady asi tak dalo ukrást?

Proč mě omráčili?

Marshallovo záupnění mě probralo z letargie. Setřásl jsem zbytky narkózy a sklonil se nad Johnem. Roztrhl jsem mu kombinézu, abych zjistil, že zásah sežehl jen kůži. Zranění nebylo naštěstí tak vážné.

Počkal jsem, až Marshall otevře oči. Jakmile to udělal, rychle se postavil na nohy, ale hned se zapotácel, až málem upadl. Zaúpěl a padl zpět.

Vzal jsem mu hlavu do dlaní a promlouval na něj.

„Oukej, John, je to všechno oukej. Vyvázli jsme se zdravou kůží. Vaše zranění se během čtyřadvaceti hodin vyléčí...“

Po několika vteřinách se vzpamatoval. S námahou vykotal: „Atlane... přišel... jsem pozdě. Byli to dva muži... v dlouhých pláštích. Zachytil jsem jejich myšlenkové impulzy, ale když jsem rozrazil dveře... nadýchal jsem se plynem. Já... Atlane, co se stalo?“

S úsměvem jsem ho uklidňoval a podepřel jsem ho. Zneklidněl jsem teprve ve chvíli, když se výraz jeho tváře změnil. Pomalu se rozhlížel.

„Co je vám?“ zjišťoval jsem poplašeně. „Pane, kde... Kde je váš aktivátor buněk?“

Odrasil jsem se od něj a dotkl se prsou. Tam, kde po deset tisíc let visel vajíčkovitý předmět, který mi umožňoval nesmrtelnost, už nebylo nic.

Pochopil jsem, proč přišli.

Měl jsem najednou pocit, že padám do propasti. Opět se mi udělalo zle a nohy se mi podlomily. Bezradný, zaskočený a šokovaný jsem se pozvracel a pak jsem omdlel.

Ležel jsem na podlaze, dokud se mě nedotkla Johnova ruka. Byl jsem v koncích. Nedokázal jsem pochopit, jak je možné, že zmizel přístroj, který byl tak důležitý pro udržení mého života.

„Neztrácejte naději, pane,“ naléhal můj přítel ze Země. „Uklidněte se. Prohledáme nebe i peklo, abychom aktivátor našli. Zločinec nemůže být daleko. Okamžitě se spojte s Regentem, ať vám prozradí, které kosmické lodě odletěly během uplynulých hodin. Byli jsme v bezvědomí asi tři hodiny. Pokud žádná loď neodletěla, musí být přístroj ještě někde tady. Vyhlasejte zákaz startů a přistání.“

John Marshall byl výborný psycholog. Opravdu mě svým chováním vyburcoval a naplnil mé srdce novou nadějí. Napřímil jsem se.

„Díky, Johnne,“ řekl jsem ochraptělým hlasem. „To je řešení. Ale víte také, že bez aktivátoru buněk začnu nejpозději během šedesáti hodin prudce stárnout a že za několik dní zemřu jako stařec? Johnne, tohle musel někdo vědět. Tohle je totiž pokus o vraždu!“

Zamyšleně na mě pohlédl a pak řekl: „Kdo věděl, že máte takový přístroj? Na Arkonu o tom neměl vůbec nikdo tušení. Kromě toho se zloděj určitě brzy ohlásí a bude klást vyděračské podmínky. Tady jde o Velké Impérium, Atlane!“

„Podmínky?“

„Ano, tím jsem si jist, pane. Zavolejte počítačového Regenta.“

Poslechl jsem a o pět minut později jsem už věděl, že během uplynulých tří hodin opustilo planetu devět kosmických lodí. Každá z nich mohla mít na palubě můj aktivátor. Vydal jsem Regentovi rozkaz, aby zjistil, kam ty lodě měly namířeno.

Víc už jsem toho nemohl udělat. Zatímco jsme přemítali a kombinovali, ošetřil jsem Marshallovo zranění. Léku byl ve vedlejší místnosti dostatek.

Mezitím se znovu ohlásil Regent. Pět lodí patřilo mezi pravidelné osobní linky. Už měly v patách naše stíhačky s kontrolními roboty na palubě.

Čtyři další kosmické lodě se nacházely v soukromých rukou. Všechny přistály na Arkonu II, světě průmyslu a obchodu. „Nějaké další příkazy, Vaše Vznešenosti?“ zjišťoval centrální počítač.

Odmítl jsem. John Marshall se usmál. Uhádl mé myšlenky. Vypnul jsem spojení a otočil se. V paláci zavládl klid. Zdálo se, že nikdo nemá o nešťastných událostech ani tušení. Pokud atentátníci měli nějaké komplice, museli pomalu nervóznět.

„Řekl bych, že někde v paláci už někdo netrpělivě čeká na mé volání o pomoc,“ oznámil jsem zamyšleně. „Ale my mu tu radost neuděláme. Bylo by absolutně nesmyslné dávat strážím nějaké úkoly ohledně aktivátoru.“

„Sdílím váš názor, pane.“

„Hm, a co byste tedy navrhoval, Johnne?“

Pozorně jsem se na něj zahleděl, až začal: „Pane, Perry Rhodan je momentálně zpět na Zemi. Požádal bych ho o pomoc jednotky mutantů. Jenom my dokážeme najít ukradený aktivátor, nikdo jiný. Obraťte se na vašeho přítele Rhodana.“

„Na přítele... Jak to zní!“ řekl jsem si pro sebe. „Johnne, já to udělám. Pokud ten přístroj nenajdu do šedesáti hodin, zemřu. Možná, že to nebude zase tak špatné řešení...“

„A co Impérium, admirále Atlane?“

Poznámka zněla ostře. Kromě toho mi řekl - admirále. Ironicky jsem na něj pohlédl.

„Nebud'te tak skromný, Marshall! Víte dobře, že po mé smrti by byla i Země odsouzena k zániku. Nebo snad myslíte, že by vás Regent ušetřil? Jakmile zemřu, Regent převezme opět vládu, a jednou z jeho prvních akcí bude eliminace nebezpečných Pozemšťanů. V tom jsme snad zajedno, ne?“

„Úplně, pane,“ souhlasil.

„Fajn, oceňuji vaši otevřenost, Johnne. To je něco, co už na Arkonu asi neexistuje. Upřímně řečeno musím přiznat, že mě život pořád ještě baví. Spojme se tedy se Rhodanem.“

Šok z krádeže jsem už překonal. O něco později jsem zavolał obří počítač a vydal mu příkaz navázat hyperkontakt se Zemí.

Už krátce nato se rozzářila největší obrazovka mé pracovny a pak jsem se zahleděl do tváře Perryho Rhodana. „Helou, barbare, kolik je teď u tebe?“

Zasmál se.

„Díky za zeptání, Arkonidane. Seděl jsem u oběda.“

„To je mi líto. Mám otázku, Perry: umíš si představit, co by se mohlo stát, kdyby mi ukradli aktivátor buněk?“

Napjatě jsem sledoval jeho reakci. Ale jako obvykle se tvářil jako sfinga:

„Ano, umím! Hlavně mi neříkej, že ti ho někdo...“

„Ale ano, ukradl! Před třemi a půl hodinami. Omámili nás a okradli mě. Marshall a já ten případ nevyřešíme sami. Napadá tě něco?“

Perry se jen usmál: Nesměl by být Perrym Rhodanem, kdyby teď ještě kladl otázky. Tento moudrý muž jasně pochopil, co musí udělat.

Namísto dlouhých vysvětlování řekl krátce: „Oukej, bez komentáře. Za dvě hodiny startuju s kompletní jednotkou mutantů. Do té doby se ovládej a uvolni mi vstup na Arkon III. Přistanu s DRUSUSEM a dvěma křižníky státní třídy na Imperátorově kosmodromu. A ještě jednou: neztrácej nervy! Konec.“

To bylo všechno, co mi Perry k té mé neskutečně důležité záležitosti řekl.

„Rozhovor ukončen, Vaše Vznešenosti,“ hlásil mi počítač. Přikývl jsem a zrušil spojení. Marshall uznale poznamenal: „To šlo rychle. Během jednoho dne je tady. Řekl jste mu, že bez aktivátoru budete žít jen šedesát hodin?“

„Ví to od našeho druhého setkání. Tenkrát jsme ještě byli nepřátelé... Ukažte mi rameno... Máte ještě bolesti?“

John Marshall zavrtěl hlavou a vysvětloval: „Však já bych to řekl, kdyby mě to nějak víc bolelo. Běžte si lehnout, pane. Po zbytek noci si ještě odpočiňte. A kdybyste nemohl usnout, popovídáme si.“

Vrátil jsem se na lůžko. Kdo mohl vědět, jak nezbytný je pro mě ten aktivátor? A hlavně: který zasvěcenec mohl vydat své informace arkonidanským zrádcům? Tahle otázka se mi zdála být nejdůležitější.

Během nuceného pobytu na Zemi jsem svůj aktivátor musel několikrát spolknout, protože jsem se ocitl v zajetí. Pak bylo zapotřebí operace, jinak bych ho ze žaludku nedostal.

Tentokrát ale nastal docela jiný případ. Někdo mi ho prostě ukradl.

„Jak se sem dostali?“

Trhl jsem sebou. Marshall seděl v křesle..

„Co prosím?“

„Ptám se, jak se sem ti zloději dostali: Vždyť jste všechny přístupové cesty uzavřel energetickým štítem.“

Hořce jsem se zasmál.

„Johne, vy neznáte Arkon! Tenhle palác byl vybudován v dobách, kdy byly atentáty na Imperátory na denním pořádku. Tady pravděpodobně existuje celá řada tajných chodeb. Je téměř vyloučeno je objevit, protože jsou maskovány nejmodernějšími arkonidskými prostředky. Tady nepomohou žádné zaměřovače. Zloději museli být o některé z chodeb informováni.“

„Hm, takhle to tedy je! Mí kolegové něco najdou, spolehněte se. Měl byste si tudíž do budoucna nechat postavit svůj vlastní dům.“

Znovu jsem se zasmál a téměř soucitně jsem se na Pozemšťana zadíval: „Mladý příteli, myslíte příliš pozemsky, protože je nemyslitelné, aby Imperátor opustil svůj palác. Tuhle myšlenku vzdejte. Intrikáni by si vždycky našli cestu, jak ke mně proniknout.“

„Zatraceně. Upřímně řečeno, nechtěl bych být ve vaší kůži.“

„No nic. Taky se už vyspěte, John, vaše zranění to vyžaduje.“

Marshall zmlkl a uvelebil se v křesle.

Velká pracovna ztichla. Bezpočet monitorů na stěnách a na ovládacím panelu na mě působil jako velké zákeřné oči, plné hrozeb a posměchu.

Když Marshall usnul, začal jsem putovat po místnosti sem a tam. Přemýšlel jsem, co zloději zamýšleli s mým aktivátorem provést. Kdo jim dal úkol? Proč mě rovnou nezabili? Lepší příležitost, jak se zbavit nového Imperátora, nemohli mít!

Než se mohl ohlásit můj mentální logický sektor, odpověď jsem našel sám: nemohli mě zabít, protože by vládu nad Arkonem okamžitě převzal počítačový Regent a oni nevěděli, jak jsem ho přeprogramoval. Pravděpodobně jim tedy šlo o mnohem víc - chtěli na sebe strhnout vládu.

Jistě, tak to bylo! Někdo mě chtěl vydírat, abych se vzdal moci, nebo abych udělal něco, co by vedlo k zániku Impéria.

Když jsem si začal nahlas povídat sám pro sebe, Marshall vytřeštil zrak.

„Vy byste přece měl odpočívat, pane,“ řekl vyčítavě. „Však se ten váš přístroj najde. Vy Arkonidané příliš snadno ztrácíte nervy.“

Tím nastala perioda čekání na Perryho Rhodana. Bylo přece jen zvláštní, jak velmi jsem byl na svém pozemském příteli závislý. Bezděčně jsem se musel zasmát, když jsem si vzpomněl na náš souboj na meče v muzeu Země na Venuši.

Vzpomněl jsem si i na Marlis Gentnerovou. Byla milá, opravdu velice milá.

Kosmodrom sloužil výhradně jen Imperátorovi a určeným osobám. Celé prostranství jsem nechal obsadit jednotkami těžce ozbrojených robotů a jednou divizí Naatů.

John Marshall telepaticky zkontroloval úvahy a úmysly jejich důstojníků a zjistil, že garda Naatů neměla s nočním přepadením paláce vůbec nic společného.

Ve spikleneckých kruzích musel vyvstat značný neklid. Marshalla napadlo, že se možná domnívají, že u sebe snad nosím nějaký další aktivátor buněk. Tím by se vysvětlovalo mé naprosto vyrovnané chování.

Už během dopoledne jsem mohl sledovat přistání mocného superobřího křižníku DRUSUS, vlajkové lodi Sluneční flotily. V duchu mě napadlo, že mám podobných křižníků dva tisíce a Země jenom pět set, ovšem kdyby mělo dojít k boji, Pozemšťané by mou flotilu snadno rozprášili, už jen proto, že měli podstatně lepší posádky.

Když se otevřel hlavní vstup z křižníku, ulevilo se mi. Spatřil jsem důvěrně známé tváře mužů, na které bylo v jakékoliv situaci spolehnouti. V té chvíli jsem zapomněl na vážnost svého úřadu a vyřítil jsem se jim v ústřety jako malý kluk. Nevím, co bych za to dal, kdybych s nimi opět mohl létat vesmírem...

Spatřil jsem i malého chlupatého přítele myšoba Guckyho. Vycenil hlodáky a řekl: „Ahoj, ty starej paličáku, jakpak se nám vede?“

Můj dvorní komorník se zapotácel a zděšeně sledoval, co bude následovat po urážce mého majestátu.

Ovšem já jsem k úžasu svého doprovodu vzal Guckyho do náruče a láskyplně jsem ho podrblal mezi ušima.

„Skvělý!“ vzdychl Gucky a protočil oči. „Fakt vysloveně skvělý!“

„Nemám přitlačit?“

„Ty drsňáku! No, co taky čekat od Velkého Imperátora. Četl jsem v knihách, že lidi jako ty nejradši ze všeho zabíjej své poddaný. Znal jsi kolegu jménem Nero?“

„No jistě. Dokonce jsem byl členem jeho pretoriánské gardy.“

Gucky se zamyslel. Pozorně mě sledoval. Pořád ještě jsem ho drbal na zátylku.

„Hele, hele,“ musel jsem ho okřiknout. „Hlavně ať mi tu nepoletují dvořané vzduchem. Nerad bych, aby někdo poznal, jakými parapsychickými schopnostmi disponuješ, kamaráde!“

„Cože? No jak myslíš, despoto,“ zachichotala se přerostlá myš. „Ten chlápek v tý naparáděný uniformě: kdo je to?“ Ohlédl jsem se. Daleko za mnou stál postarší muž s pozorně bystrými očima.

„Admirál Tara, šéf dvaadvacáté bojové flotily. Relativně aktivní a chytrý muž. Proč?“

„On tě nenávidí. Právě myslel na příslušníky své vlastní rodiny, který maj taky právo na titul Imperátora.“

„Cože?“

„Jo, jistě. Zuří nad tvým chováním. Ten mizera! A kdybys slyšel ty nadávky, který se mu honí hlavou a který se týkají mé maličkosti...!“

Než mohl nadurděný prcek provést nějakou hloupost, zazněl známý hlas: „Klid! Ovládej se, Gucky.“

Odložil jsem myšoba na zem. Bylo na něm vidět, jak se musí držet, aby admirála Taru nepotrestal. Naštěstí jsme spolu mluvili anglicky, takže nám žádný z mých mužů nerozuměl.

Blížil se Perry Rhodan. Vysoký a štíhlý, přicházel pružným krokem, bez uniformy, bez hodnostního označení, jen v kombinéze vesmírného letce.

Musel jsem se pousmát. Ten velký muž neměl rád velká slova.

„Pozdravíme se později, příteli,“ řekl s úsměvem. „Kolik nám zbývá času?“

To pro něj bylo typické!

„Ještě přesně třicet hodin a dvě minuty. Tolerance plus mínus dvě hodiny.“

„Oukej, to jsem chtěl vědět. Připravil jsi ubytování pro moje lidi!“

„Budou bydlet v paláci.“

„Dobrá. Bojová posádka zůstane pod Bullyho velením na palubě. Je nutné zdravit se s dvořany?“

„Oni vědí kdo jsi, ale podceňují tě. Považují tě za barbarského vládce, kterému se čistě náhodou podařilo ukořistit jeden náš superobří křižník.“

Dobrácky se usmál a mně se opět trochu ulevilo. Když se ve výstupu z lodi ukázali první mutanti, byl jsem už docela klidný: Dvouhlavý Ivan Goračín vyvolal ještě větší úžas než mluvící Gucky.

Přece jen se pak Rhodan krátce pozdravil s dvořany. Admirál Tara šel ve svém pokrytectví tak daleko, že Perryho dokonce nazval ‚Vznešeným‘.

„Máš prvotřídní loď, Vznešený,“ řekl Tara. „Jistě arkonidské konstrukce?“

Rhodan mu věnoval neosobní úsměv.

„Pozemské konstrukce a postavený na Zemi,“ opravil admirála. „Už běží sériová výroba. Vyžádala si to situace na druufské frontě.“

Šéf dvaadvacáté flotily na mě překvapeně pohlédl.

„Měl byste se v budoucnu více zajímat o vojenské vybavení nearkonidského původu, admirále,“ poznamenal jsem káravě..“

„Zatímco vy jste odpočívali na vavřínech, já jsem uzavíral smlouvy o spojení s novými mocnými nearkonidskými národy.“

Tara se ovládal.

„S mocnými národy, Vaše Vznešenosti?“

„Skutečně ano, admirále,“ odvětil jsem chladně. „Podívejte se na posádku tohoto křižníku a budete vědět všechno!“

„Jsou to jenom barbaři, Vaše Vznešenosti!“

„Omyl! Vysoce kvalifikovaní vojáci, technici a vědci, kterým se podařilo zahnat Druufy. Už jste o tom slyšel, ne? Společně s nimi jsem také vyřídil tu maličkost s počítačovým Regentem.“

Mluvil jsem natolik jasně, že admirál zbledl. Dvořané bezděky ustupovali.

Rhodan je míjel bez povšimnutí. Nasedli jsme do jednoho z vozů a odletěli k paláci. Mutanti nás následovali ve větším transportéru.

Jakmile jsme konečně osaměli, Rhodan si oddechl. Jeho suché zasmání mě přinutilo zpozornět.

„S touhle dekadentní společností toho příliš mnoho nedokážeš, Atlane. Dám ti dobrou radu: pošli je do důchodu a podnikni něco, co je vytláčí z jejich veledůležitých postů. Zatím ještě máš absolutní moc. Co těch sto tisíc spáčů, které jsem ti poslal? Už jsou použitelní?“

„Je to složitější, než jsem čekal. Jenom několik málo z nich má potřebné znalosti. Nezapomínej, že šlo o kolonisty, a že vyrůstali v nevědomosti o okolním vesmíru. Hypnostanice na Arkonu III pracují ve dne v noci. Regent je pečlivě naprogramoval a řídí hypnovýuku. Jejich vzdělávání potrvá ještě asi rok!“

Opřel se v křesle a pozorně si mě prohlížel.

„Oukej, promluvme si tedy. Nechtěl jsem s tím začínat, ale začnu. Jak došlo k tomu přepadení?“

Podal jsem mu krátkou zprávu.

Jakmile jsem skončil, došla mi další zpráva od počítačového Regenta. Oznamoval mi, že zastavil mezihvězdný obchodní provoz. Arkon byl vyhlášen za blokovanou oblast.

Došlo ke krátké přestřelce mezi Regentovým těžkým křižníkem a jednou ozbrojenou nákladní lodí Galaktických obchodníků. Loď Skokanů přitom byla zneškodněna tak, že nebyla schopna dalšího manévrování.

Prohlídka paluby probíhala. Zatím nebylo na palubě skokanské lodi nalezeno nic, co by poukazovalo na existenci ukradeného aktivátoru.

Rhodan čekal na konec sdělení. Pak uznale konstatoval: „Dobrá práce. Regent je nyní jako tvůj pomocník nenahraditelný. Bez něj by tu vládl chaos. No, ale vraťme se k tématu. Co myslíš, znají ti lupiči mé mutanty? Vědí o jejich schopnostech? Koneckonců jsme v této oblasti už hodně často zakročili.“

„Regent vás zná dobře, ale ti mí ospalci... Nevím, nevím. Gucky a Goračin jsou velmi nápadní.“

Mávl jsem rukou a pohlédl na dvouhlavého mutanta. Jak jsem tohle měl vědět? Alespoň jsem se mezitím pozdravil s ostatními mutanty. Potom jsme vedli společnou poradou.

Krátce po obědě jsme už měli jasněji. Dostali jsme pod kontrolu všechny podezřelé osoby z lodí, které vzlétly po incidentu. Většina z nich zůstala na světě obchodu - na Arkonu II.

„Výborně,“ řekl Rhodan. „DRUSUS zůstane tady. Poletíme tam s křižníkem CALIFORNIA. TOGO bude kroužit kolem Arkonu II.“

Podíval jsem se na hodinky. Od krádeže uplynulo něco přes 32 hodin. Čas mě tlačil.

Šéf Sluneční rozvědky Allan D. Mercant mi dal všechny nutné instrukce. Podřídil jsem se mu, protože jsem věděl, že to je génius tajných služeb a že to za svůj život už mnohokrát prokázal.

Tři hodiny po přistání flotily Pozemšťanů jsem začal hrát divadlo podle Mercantova scénáře.

Nejdříve jsem svolal Velkou Radu, ale než zasedla, obdržel jsem od Mercanta nádhernou kopii aktivátoru buněk a zároveň radu, abych ji nosil viditelně na oděvu.

Když jsem pak vstupoval do Sálu Mudrců, bylo pro mě docela těžké shlížet na nejvyšší důstojníky a úředníky s despektem. Pro umírajícího - kterým jsem bezesporu byl - to nebyla lehká věc.

Po skončení zasedání Mercant uznale přitakal.

„To byl náš první krok, pane,“ řekl s úsměvem. „Jsem si jist, že si nyní někteří lidé vzájemně vyčítají chyby a že mezi nimi dochází k rozkolu...“

Mercantovy úvahy mi připadaly docela jasné. Věděl jsem, že kopie aktivátoru je nastavena na mé vlastní mozkové frekvence. Mercant to zařídil s pomocí mikromechaniků Swoonů. Zloději se tedy mohli na dálku přesvědčit, že nový aktivátor funguje...

Po přípravách jsme vzlétli z mého kosmodromu a přistáli na Arkonu II.

Arkon II byl planetou velkoměst a gigantických průmyslových koncernů. Tady neexistovaly louky nebo lesy. Celý povrch planety byl účelově zastavěn. Na Arkonu II jste si mohli koupit naprosto všechno, co bylo v Galaxii známo, objeveno a zkonstruováno.

Tady se každý den uzavíraly miliardové obchody. Nejdůležitějším městem planety byla Torgona, nesoucí jméno podle prvního arkonidského obchodníka, který odtud vzlétl s ozbrojenou obchodní lodí, aby obchodoval se vzdálenými hvězdami. To se stalo před zhruba osmnácti tisíci lety.

Okamžitě po přistání se Mercant znovu pustil do práce. Znovu se přihodilo něco, s čím jsem nepočítal.

Speciální robot pozemské konstrukce si oblékl uniformu Imperátora. Robot se mi podobal jako vejce vejci. Dokonce měl i stejný hlas, gestikulaci a mimiku.

Já osobně jsem byl taky upraven a zamaskován, aby mě nikdo nepoznal. Převlékl jsem se a vystoupil na povrch planety coby kapitán Pozemšťanů.

Robot mezitím kráčel podél jásajících davů a zdravil je. Mluvil jako já a choval se jako já. Byl chladný, rezervovaný, a příležitostně cosi jedovatě poznamenal.

Já sám jsem nemohl být lepší.

Od přistání na Arkonu II uplynulo devět hodin. Sedm z nich jsem prospal v olověně těžkém, hlubokém spánku.

Když jsem se probudil, můj první pohled patřil hodinkám. Čas neznal slitování. Od krádeže mezitím uplynulo třiačtyřicet hodin a sedmadvacet minut.

Velitel kosmodromu v Torgoně nás skvěle ubytoval a umožnil přístup kamkoliv se nám zlíbilo.

Když jsme procházeli ulicemi, nikdo si nás obzvlášť nevšímal. Nearkonidští návštěvníci nejružnějšího druhu tu byli na denním pořádku. Člověk se už ani neotočil, i když potkal nějakou metanovou bytost ve skafandru.

Rhodan však přistoupil na Mercantovy připomínky. Protože byl oficiálním hostem Imperátora, musel se zúčastnit některých přijetí.

To mi nijak nevadilo, protože jsem v současné situaci stejně nemohl nic dělat.

Důležití byli jen mutanti, kteří od okamžiku přistání horečnatě a bez ustání pracovali.

Rhodan prožíval jedno šablonovité rutinní přivítání za druhým a já jsem neustále slábl...

Povzbudivé impulzy aktivátoru buněk mi velmi scházely. Zpočátku jsem byl jenom nervózní, ale pak jsem opravdu slábl. Už několikrát v životě se mi stalo, že jsem musel počkat do poslední chvíle, než aktivátor zahájí činnost, takže jsem věděl, jak to vypadá.

Můj robotský dvojník působil dokonale. Protože byl vybaven mikrokamerami a čidly, mohli jsme neustále sledovat, kde je a co provádí.

Momentálně se můj dvojník odebral do ložnice, že půjde spát. Ležel na nádherné posteli v Imperátorově paláci na Arkonu II a ukládal si do paměti údaje, které mu zprostředkovával Ali el Jagat, šéfmatematik DRUSUSU, aby mu stanovil činnost na příští den.

Perry Rhodan se před chvílí vrátil z kulturní akce. Musel se tam nudit s programem jakéhosi nového, vynikajícího programátora simultánních her, které všichni zdegenerovaní Arkonidané neskutečně zbožňovali.

Ve vedlejší místnosti postávali teleporteři jednotky mutantů. Když se objevil Allan D. Mercant, požádal mě, aby směl další vyšetřování vést pořád ještě sám. Svolil jsem a rozhodl se pro další vyčkávání.

„Dobrá, mluvte,“ požádal ho Rhodan. „Už máte stopu?“

„Asi ano, pane,“ zamyšleně odvětil Mercant. „Všech pět osobních dopravních lodí bylo prohledáno a aktivátor nikde nebyl. To se dalo čekat.“

Rozhlédl se a pokračoval.

„Atentáčníci by jistě nepoužili obyčejnou leteckou linku. Kromě toho neexistuje logický důvod, proč by měl být aktivátor transportován někam pryč z Arkonu. Vyděrači přece musejí prokázat, že ho mají ve své moci, pokud chtějí něčeho docílit. Proto jsem považoval za důležité podívat se na zoubek osobám, které v inkriminovaný čas odletěly na soukromých lodích z Arkonu I na II. Jedná se celkem o sedmnáct bytostí.“

Před minutou jsem dostal hlášení, které takřikajíc způsobilo, že mi spadl kámen ze srdce.“

Slyšel jsem Rhodana hlasitě oddechnout. Zlostně pohlédl na Mercanta. Neměl rád okolky. Ale šéf rozvědky klidně pokračoval.

„Kdyby se aktivátor nacházel na Arkonu I, pak by naše pátrání na Arkonu II bylo zbytečné.“

„Skvělé,“ neudržel jsem se. „Mohl byste už konečně přejít k věci?“

„Ale já to přece dělám, pane! Sedmnáct určených osob bylo nenápadně zkontrolováno našimi telepaty. Nikdo z nich nemá s krádeží nic společného, ale pilot malé lodi HETER-TON si stěžuje na silné bolesti hlavy.“

Už jsem se téměř neovládl. Teprve když jsem se podíval do Marshallových očí, všiml jsem si, že má něco opravdu důležitého.

„Bolesti hlavy?“ zeptal se Rhodan. „Není to normální?“

„Ne, právě že není. Naštěstí pro nás, řekl bych,“ tiše tvrdil Mercant. „Pilot jménem Ikort trpí neodborně nasazeným hypnoblokem. Kromě toho má díru v paměti. Přesto bylo ujasněno, že dostal od vysoce postavené osobnosti rozkaz odvézt na Arkon II dva důstojníky arkonidské flotily. Kupodivu tam však tihle dva muži nedorazili, alespoň ne oficiálně. Když člun startoval, byli na palubě. Pilot si ještě pamatuje, že prorazil atmosféru, ale pak už nic neví. Domníváme se, že dotyční důstojníci seskočili.“

Nadzvedl jsem se na lůžku.

„Kdo je ta vysoce postavená osoba?“ Mercant se na mě zahleděl.

„Vy sám, pane! Rozkaz vydal osobně Imperátor!“

„Já? Zbláznil jste se, Mercante?“

„Ne, pane. Jenom jsem řekl to, co pilot skutečně ví. Přirozeně, že se musí jednat o nějaký trik. Onen muž je přesvědčen, že rozkaz dostal od vás. My se ho už snažíme zbavit hypnobloku. Pracuje na tom Betty Toufryová a Gucky. Musíme zjistit totožnost dvou neznámých pasažérů.“

„K čemu nám to bude?“ zamyšleně se zeptal Rhodan: „Popis těch osob nám moc nepomůže.“

„Asi ne, pane. Ovšem můžeme získat určité záchytné body, třeba oblast, nad kterou člun letěl. Pilot sám přistál přesně podle instrukcí v Torgoně, kde při kontrole udal, že odletěl sám a že také sám přiletěl. Regent mezitím zapátral a kontrolní stanice Křišťálového paláce mu potvrdila pilotovu výpověď.“

„Jak je to možné?“ zašeptal jsem.

„Tamější kontrolní roboti byli přeprogramováni, pane,“ řekl Mercant. „Tohle je moc jemná hra, kterou jen tak někdo neprokoukne. Arkonidská policie by byla bezradná.“

Opět jsem se podíval na hodinky. Přirozeně, že Mercant měl pravdu, protože jinak bych nemusel volat o pomoc. Vtom mě cosi napadlo. Že by to Mercant přehlédl?

„Podle mého odhadu se se mnou zloději brzy spojí,“ namítl jsem váhavě. „Jestliže se ví, že bez aktivátoru nemůžu žít, budou taky vědět, že už nastal čas k vydírání. Proč se mi tedy nehlásí?“

Perry Rhodan sklonil hlavu. Vypadalo to, že toho ví více než já. Moje vzrušení rostlo.

„Mercante?!“ Podíval se na své dlaně a pak odpověděl: „Pane, s touto alternativou byste neměl počítat. Během plánování akce jsme ji vyloučili. Copak jste se při zasedání neobjevil s novým aktivátorem? Copak jste nebyl sebejistý a arogantní? Tvářil jste se, jako byste disponoval ještě několika náhradními kusy. Člověk, který je odsouzen na smrt, se nechová tak jako vy na zasedání. Zloději si budou myslet, že nemají, jak na vás zatlačit. Proto hodně zvažují, jestli vás vůbec mají ještě vydírat. Riskovali by tím své odhalení.“

Pomalou jsem klesl do pneumolůžka. Chvilí trvalo, než jsem se probral z šoku. Pak jsem otevřel oči. V nohách postele stál Rhodan a prostě řekl: „Ještě jsme o tom nemluvili, Atlane, ale je mi jasné, že chováš stejné podezření jako já! Zdejší lidé se o tvém aktivátoru mohli dozvědět jenom od jedné jediné osoby.“

Zmučeně jsem se usmál.

„Jistěže. Zapomeň na to, Perry...“

„Mohla to být jenom jedna osoba...“ pokračoval Rhodan. „Někdo, komu nevěřím a kdo je informován - můj syn, Atlane! Ten, kdo zradil arkonidskou říši a spojil se se zrádnými Skokany. Doufám, že ho tu někde najdu. Tentokrát už ale nebudu znát milost. Thomas Cardif se stal nešťastnou obětí okolností. Děkuji našemu Stvořiteli, že se to nedozvěděla Thora.“

Perry Rhodan vstal a vykročil k široké řadě oken. Tam se zastavil. Marshall opustil místnost. Venku zazněly hlasy. Allan D. Mercant také vstal. Bezradně na mě pohlédl a pak váhavě řekl:

„Pane, měl byste vědět, že existuje jenom zmíněná jediná možnost. Nikdo ze zasvěcených neztratil o aktivátoru ani slovo.“

„Myslím, že budete zapotřebí venku,“ změnil jsem téma. Mercant šel. Už se zase usmíval.

Rhodanova tvář se podobala masce.

„Muselo to být?“ zeptal jsem se klidně. „Jednoho dne ho najdeme a pak celý problém vyřešíme. Měl bys zapomenout, že máš nějakého syna.“

„Zapomenout?“ odpověděl hořce. „To se lehko řekne.“ Kousl jsem se do rtu. Tohle ode mne nebylo nijak zvlášť taktní.

O několik vteřin později přišel sugestor Kitaj Išibaši a jednoduše oznámil: „Máme ho, pane! Blok je uvolněn. Chcete se podívat na simultánní obraz? Možná, že to přece jen k něčemu bude, když budeme mít zobrazení obou podezřelých.“ Zapomněl jsem na všechny starosti ohledně Thomase Cardifa a Perry Rhodan se přestal tvářit zasmušile.

„Jdeme, Arkonidane! Kolik času ještě máme?“

Podíval jsem se na hodinky. Počítadlo ukazovalo pětáct čtyřicet hodin a osmapadesát minut.

„Ještě asi patnáct hodin!“

Vzájemně jsme se jeden druhému zahleděli do očí. Išibaši mi podal pozemský opasek s malým paprskometem. Bylo na čas začít jednat.

Simultánní projektor byl přístroj, jaké se všude na Arkonu používaly k výrobě barevných her. Umožňoval znázornění pocitů a duševních hnutí. Bylo tak možné přenášet jakékoliv myšlenkové obrazy a představy do reálné podoby. Kvalita obrazu však kolísala podle psychických sil organického vysílače. V tomto případě se jmenoval Ikort.

Byl to mladý Arkonidan urozeného původu. Na sobě měl uniformu flotily a podle zařazení to byl poručík. Symbol na prsou ho označoval jako gardového pilota, takže to byl beze sporu jeden z mých nejbližších spolupracovníků.

Přesto jsem jeho úzkou strnulou tvář ještě nikdy neviděl. Ikort ležel pod detektorem. Tento přístroj sloužil jako standardní vybavení našich ubytoven. Obrazovka byla zapuštěna do stěny. Gucky a Betty Toufryová seděli naprosto vyčerpání vedle důstojníka, který se momentálně nacházel v tranzu bez vůle.

Marshall převzal další výsledek. Po deseti minutách se ukázal první úspěch. Sugestivní myšlenkové proudy přinutily Ikorta, aby vydal své vzpomínky.

Marshallův hlas byl naléhavější. Išibaši se skláněl těsně nad ležícího muže.

Z monitoru zmizely barevné plochy a objevil se soukromý kosmodrom. Imperátora Arkonu.

Pak jsme spatřili dva muže. Byla sice tma, ale jejich tváře se z ní zřetelně vynořovaly.

Následující scéna ukazovala volný prostor mezi třemi arkonskými planetami. Krátce poté jsme prožívali vnoření do atmosféry Arkonu II.

„Prosím, dívejte se pozorně,“ řekl Mercant.

Spatřili jsme ovládací panely lodi, ale vtom se simultánní obraz zamlžil. V té chvíli musel pilot dostat hypnoblok. Přesto jsme ještě viděli ty dva muže, jak s přenosnými antigravy na zádech kráčí kabinou a otevírají vnitřní dveře výstupové komory. Tentokrát jim bylo jasně vidět tváře.

Vyskočili a zmizeli. Komora se automaticky zavřela. O něco později jsme sledovali přistání.

Následující záběry byly věcně nezajímavé. Marshall přerušil hypnovýslech a začal se ptát přímo. Pilot věděl, že pasažéři vyskočili nedaleko Torgony.

O půl hodiny později byl mladý důstojník propuštěn na svobodu. Nechápat se rozhlížel po místnosti. Išibaši mu nasadil sugestivní blok, který mladíkovi způsobil cílenou ztrátu paměti, aby si nikdy nedokázal vzpomenout na setkání s Pozemšťany.

Rhodan se podíval na hodinky. Ras Čubaj, štíhlý vysoký Afričan, přistoupil blíž.

„Odved'te ho zpátky, odkud jste ho přivedl.“

„Byl v hotelovém pokoji na posteli a bolela ho hlava,“ usmál se Ras. Rhodan jen přikývl.

Když se Ras Čubaj vrátil, byly už hotovy snímky obou neznámých mužů. Každý mutant dostal jednu sadu. Počítačový Regent taky získal kopie.

„Uloženo, Vaše Vznešenosti,“ ozvalo se z reproduktoru. „Máte nějaké zvláštní instrukce?“

„Ano,“ řekl jsem do mikrofonu: „Zjisti, jestli znáš některého z mužů na fotografiích. Pokud ano, informuj mě o tom!“

„Rozumím, konec!“

Obří systém vypnul spojení.

„Gucky, co se děje?“ zeptal se Rhodan, když viděl, že se myšob na své pohovce nějak kroutí.

„Nerušit, prosím! Medituju,“ zapištěl Gucky.

Díval jsem se na všechny přítomné mutanty. Znal jsem je, znal jsem i jejich jedinečné parapsychické schopnosti a taky jsem věděl, jakým způsobem si je Rhodan najal. Prakticky jsem se nacházel v okruhu nesmrtelných, protože všichni mutanti absolvovali život prodlužující buněčnou sprchu na planetě Poutník. Uvědomoval jsem si, že tyhle bytosti jednou dobudou celou Galaxii. Musel jsem se mimo jiné divit, jak je možné, že žádný z mutantů zatím nepodlehł touze po moci, která by ho přiměla zradit Rhodana...

Telepatka Betty Toufryová si mě přísně měřila. Pravděpodobně jsem trochu zapomněl na svůj hypnoblok. Usmál jsem se a pak se uvolnila. Pravděpodobně zachytila jen útržky mých úvah.

Gucky usnul.

Rhodan řídil poradu s Mercantem a několika vědci z paluby DRUSUSU. Šlo o to, aby bylo nalezeno místo seskoku dvojice neznámých.

Mercant doufal, že brzy něco objeví. Pár minut nato dostal velitel křižníku CALIFORNIA rozkaz, aby vyslal vesmírný člun typu Space Jet a aby letěl ve výšce 10-20 kilometrů nad povrchem planety. Na palubě tohoto člunu byl vysoce účinný zaměřovací přístroj, nastavený na frekvence mého aktivátoru buněk. Bylo jen otázkou času, kdy ho objeví - pokud se skutečně nacházel někde tady na planetě.

Ve všech ohledech byla situace perfektně zorganizovaná. Podíval jsem se na hodinky. Od krádeže uplynulo osmačtyřicet hodin a šestatřicet minut. Zůstávalo mi ještě jedenáct, a půl hodiny.

Když plukovník Sikermann ohlásil start člunu, oznámil jsem počítačovému Regentovi, aby si průzkumného člunu nevšímal. Za normálních okolností bylo totiž zakázáno létat nad povrchem Arkonu II. Sotva mi Regent potvrdil příjem, už se znovu hlásil.

V té chvíli ještě nikdo netušil, že všechno naše plánování padne do vody. Odehrálo se totiž něco, s čím nepočítal ani Mercant.

„Regent pro Jeho Vznešenost! Informace ohledně dvojice neznámých, kteří seskočili nad planetou! Jeden z mužů byl identifikován, protože jeho data jsou u mě uložena z důvodů jeho potrestání před osmnácti lety, kdy nedovoleně vstoupil do zakázané zóny biochemické laboratoře!“

Data k osobě: Jméno Segno Kaata, stáří neznámé, vysoký kazatel chrámu Báalol, šéf kultu Báalol v oblasti soustavy Arkon.

Kult Báalol je nejbohatší a nejmocnější organizací tohoto druhu v Galaxii. Počet přívrženců se odhaduje jenom v soustavě Arkonu na dvě stě milionů Arkonidanů, Naatů a jiných zdomácnělých inteligencí. Kult nevyznává žádná božstva. Opakuji: kult nevyznává žádná božstva! Cíle sekty jsou pochybné. Mé údaje poukazují na fakt, že se kazatelé kultu Báalol ještě nikdy nepokusili získat politickou nebo vojenskou moc. Proti tomuto zjištění stojí fakt, že vedoucí osobnosti kultu hrají rozhodující role v hospodářském sektoru. Podle všeho jsou v úzkém spojení se Skokany a Arasy. Učení sekty obsahuje udržování duševního a fyzického zdraví individua na vědecky založeném, avšak okultisticky zabarveném základě. Tajné vědy této sekty jsou známy jenom útržkovitě, ale patrně mají svou váhu.

Pozor, důležité: Nelze zjistit, odkud pocházejí Báalolsové, neboli nejvyšší kazatelé sekty. Existuje domněnka, že se jedná o původní potomky arkonidských vystěhovalců. Báalolsové však nikdy neosídlili žádnou planetu. Přesto jsou známi po celé Galaxii.

Údaje o základech kultu:

Osoby, které nevyjdou z manželství mezi Báalolsy, se nikdy nemohou stát kazateli sekty! Jsou totiž požadovány určité fyzické a duševní předpoklady. Je známo, že kazatelé vytvářejí nejlepší a nejsilnější energetické ochranné štíty. Mé průzkumy, které vznikly na základě zmíněného zatčení zdejšího kazatele Segno Kaaty, přinesly kolem energetického štítu této osoby pozitivní výsledky. Jedná se o obyčejné agregáty, ale jejich účinek je u kazatele mnohonásobně vyšší než u jiných osob.

Existuje domněnka, že tomu tak je díky určité mutaci Báalolsů. Proto je zapotřebí nejvyšší opatrnosti. Kazatelé platí za nezranitelné.

Konec zprávy, Vaše Vznešenosti.“

V reproduktoru to cvaklo, ale počítač zůstal na příjmu. Rhodan na mě nechápavě zíral. Allan D. Mercant se usmíval. Přítomní mutanti měli nejdříve ze všech pocit, že tu něco nesouhlasí.

„Kult Báalol...?“ zeptal se John Marshall. „No tohle!“ Rychle jsem přikázal Regentovi, aby počkal na další rozkazy. Pak jsem vypnul spojení. Počítač mi sdělil všechno, co měl uloženo ve svých pamětech. Nic podstatného jsem se už od něj nemohl dozvědět.

„Tento kult existoval už za mých časů před deseti tisíci lety,“ poznamenal jsem. „Pokud tedy existuje nějaká mutace, pak má pradávné kořeny. Od mého nástupu coby Imperátora jsem o ní vůbec neslyšel. Docela jsem na ni zapomněl.“

Mercant přikývl. Rhodan postával před potměným monitorem simultánního přístroje. Připadalo mi, jako by něco hledal. „Některé věci mi nejsou tak docela jasné, Atlane. Nejvíce ze všeho ta záležitost s posílením energetického ochranného štítu kazatelů... Jak je možné, že se o tento jev ještě nezajímala arkonidská vláda? Dobrá, řekněme, že poslední staletí to nebylo možné, protože Arkonidané zdegenerovali, ale co za tvých časů? Proč vás tento fenomén nezajímal?“

„Hm...!“ řekl jsem. „Tenkrát se kazatelé asi ještě drželi trochu zpátky. Nevzpomínám si na žádné nepříjemnosti z jejich strany. Kdyby se něčeho odvážili, mí tehdejší současníci by s nimi hezky rychle zatočili!“

„Tyto úvahy jsou nyní bezpředmětné,“ zdvořile namítl Mercant. „Víme, kde se můžeme chytit drápkem. Neztrácejme čas. Podívejme se tedy, co nám zdejší chrám Báalolsů nabízí.“

Ostatní souhlasili.

Rozkaz stíhal rozkaz, věci se daly do pohybu.

Reginald Bull dostal rozkaz ke startu. Rhodan chtěl mít DRUSUS nablízku.

O pět minut později byl zaměřen hledaný aktivátor. Skutečně se nacházel v chrámu Báalolu na Arkonu II. Jiná možnost vlastně na základě dosavadního vyšetřování ani nemohla být.

O hodinu později přistál DRUSUS. Speciální jednotky dostaly určité rozkazy.

Zmobilizoval jsem Regentovy robotské jednotky. Planeta byla odříznuta mocnými bojovými loděmi.

Když jsme pak společně s mutanty nasedali do kluzáků, abychom se nejdříve pokusili proniknout do chrámu bez podpory bojových jednotek, od krádeže uplynulo už jedenapadesát hodin a tři minuty. Moje lhůta ubíhala.

Arkon II neměl žádný měsíc. Když tenkrát mí předci přinutí planety jedna a dvě opustit své přirozené oběžné dráhy a připojili je k planetě číslo tři, žádné měsíce přenášeny nebyly.

Přesto však v noci nebyla tak docela tma. Nebe bylo plné svítících hvězd, koneckonců jsme se nacházeli v centru hvězdokupy M13. Viděli jsme dobře, ani jsme nemuseli použít infra.

Blízké budovy chrámu působily tísnivým dojmem. Nebyly stavěny podle trychtýřovitého vzoru budov Arkonidanů, šlo o jakousi cizí, neznámou architekturu.

Chrám se spíš podobal pevnosti se zubatými ochozy a střelnami. Budovy za vysokými zdmi měly kuželovité tvary. Na nejvyšší z nich svítilo zářivé rudé světlo.

Rozlehlé parkovací prostory kolem areálu byly opatrně obklíčeny Rhodanovými jednotkami. Ozbrojenci čekali v uctivé vzdálenosti na další rozkazy. Celkem tři tisíce mužů.

Speciální roboti pátrali po případných únikových podzemních chodbách. Trvalo to jen chvíli. Brzy jsme věděli, že se pod námi nachází v různých hloubkách osm štol.

Když se to dozvěděl Rhodan, zamyslel se, ale usmál se. Pak vydal rozkazy.

Z nebe se nad vybraná místa snesly energetické prsty a začaly hloubit zem. Všude kolem nás se rozběsnily pekelné síly. Od chvíle, co jsme zjistili existenci podzemních chodeb, jsme museli jednat bezohledně. Hledání nám v žádném případě nesměli proklouznout mezi prsty.

Když se v chrámu rozsvítila okna, podzemní únikové trasy byly zničeny. Dunění energetických paprsků ustalo. Nastalo úplné ticho.

V chrámě se nic nepohnulo. Jenom světla svítila dál. Počkali jsme na robotské jednotky. Druhý prstenec obklíčení tvořili bojovní roboti, kteří byli schopni letu.

Byli jsme přesvědčeni, že máme kazatele v pasti.

Rhodan pozorně naslouchal směrem k chrámu, ale nic jsme nezazaslechli.

„Na můj vkus je naproti příliš velký klid,“ řekl náhle Mercant.

„Zatraceně,“ dodal Rhodan. „Když teď vtrhneme dovnitř a použijeme sílu, co se pak stane s tvým aktivátorem?“ Zasmál jsem se, ale do smíchu mi nebylo. To byla otázka, která mě už hodinu trápila.

Než jsem mohl něco říct, nalevo od nás se něco dělo. Týkalo se to Wuria Senga. Přicházel, opíral se přitom o Johna Marshalla a vypadal velmi vyčerpaně. Sotva se držel na nohou.

„Sengu, co je to s vámi?“ ostře na něj vyjel Rhodan a zaťepal s ním.

Wuriu vzhlédl.

„Pane, je to něco, čemu nerozumím...“

„Co? Mluvte přece!“

„Pane, nevidím skrz stěny. Buď je tam zbudován neznámý ochranný štít, anebo se děje něco, co nedokážu překonat. Pane, moje vlohly mě ještě nikdy takhle neopustily!“

Pocítil jsem bolestivý tah v zátylku. Už několik hodin se hlásil můj extramozek.

Pomysli na mutaci Báalolů!

Zadržel jsem dech. I Rhodan mlčel. Nervózně pohlížel na Senga, jehož pozitivní paraschopnosti spočívaly ve vidění skrz jakoukoliv hmotu, když se patřičně soustředil. Sengu dosud nikdy nezklamal.

Z temnoty se vynořil Son Okura, mutant, který viděl jakékoliv frekvenční vlny, když chtěl. V noci pak viděl jako ve dne.

Zastavil se vedle mě. I on vypadal vyčerpaně. Rhodan se nápadně pomalu pootočil.

„Sone... Vy taky?“

„Ano, pane. Děje se něco tajemného. Zachycuji velmi zvláštní záření, které se podobá ultrakrátkým vlnám, ale také dimenzionálně nadřazeným hypervlnám. A bolí to, pane! Třeští mi hlava!“

„Bolesti hlavy,“ pomalu zopakoval Rhodan.

Náhle jsme dostali vysvětlení. Ohlásila se nám Betty Toufryová.

„Ani já nic nezachycuji, pane - ani jediný myšlenkový impuls. Ovšem mohu zodpovědně říct, že se nejedná o ochranný štít. Tam naproti neběží téměř žádný stroj. Tanaka Seiko nezachytil žádnou silnou energii.“

„To je pravda,“ oznámili muži od zaměřovačů. „V chrámu běží jenom jeden malý reaktor a ještě ke všemu na úsporný program. Jeho výkon stačí nejvýš na osvětlení, klimatizaci, výtahy a podobně, ale nikoliv k vybudování ochranného energetického štítu. Tyto údaje jsou spolehlivé.“

„Copak tu snad sídlí sám ďábel?“ zlostně namítl Rhodan.

„Betty, ještě něco?“

Dívka přišla blíž. Byla pobledlá, v hlase jí zněl strach, když říkala: „Pane... to jsou Antiové! Bytosti, které dokáží naše vlohly úplně neutralizovat. Antimutanti, pane! Kdysi jsem jednoho poznala na Velogře VII, ovšem tehdy ta bytost netušila nic o svých mimořádných absorpčních schopnostech. Táhle to však vědí, pane. Vědí to až moc dobře. Triumfují nad námi!“

Udělal se mi špatně. Znovu jsem se cítil velmi slabě. Obrisy chrámu se před mýma očima rozplývaly.

Když jsem se probрал, ležel jsem na nosítkách. Palubní lékař CALIFORNIE mě ošetřoval parastimulinem. Nemusel mi nic vysvětlovat. Hlásilo se mé skutečné stáří.

„Jak dlouho ještě?“ zeptal jsem se.

„Osm až deset hodin, ale ve vašem případě o něco méně. Jste zvyklý na impulzy vašeho aktivátoru. V podstatě jste na něm závislý jako narkoman.“

„Děkuji,“ odpověděl jsem mírně nadurděně a podíval se na hodinky. Doktorův časový údaj souhlasil.

Rhodan se nade mne sklonil. Trochu jsem se napřímil, posadil se zeširoka na postel a rozhlédl se. Zdálo se, že se mi vrací síly. Parastimulin byl silný lék.

„Oukej, Perry, nemůžeme už dlouho čekat,“ řekl jsem. „Zbývá mi nějakých osm hodin času. Teď to risknu - buď všechno, nebo nic.“

„Zaútočíme?“ zeptal jsem se.

„Ano, použijeme veškerý arzenál, který máme k dispozici. Tímto vyhlašuji na Arkonu II mimořádný stav. Odpovídající rozkazy přejdou okamžitě na Regenta. Já už nemám co ztratit.“

„Segno Kaata na každý náš útok jistě odpoví hrozbou, že zničí tvůj aktivátor. Prakticky nám tím pak sváže ruce.“

„Neboj se. Dostanou strach, až uvidí, co dokáží moji bojovní roboti. Dají si pozor, aby neudělali chybu.“

Už jsem přestal doufat. Můj život končil. Bylo mi jasné, že nemám šanci. Ale nechtěl jsem to nechat jen tak. Pomsta bude sladká...

Naklonil jsem se, abych navázal spojení s Regentem, když se mé dlaně dotkla Guckyho chlupatá packa.

„Nedělej to, Atlane! Jsem nejlepší teleporter u jednotky. Počkej ještě na mně, já se tam pokusím skočit. Pokud se dostanu do paláce, pan kazatel bude v háji.“

„Ne, prcku, to by nešlo,“ odvětil jsem tiše. „Slyšels, co ti řekli kolegové. Jsou to Antiové! Stane se ti něco zlého! Nechci ztratit přítele. Možná, že je dobře, když konečně odejdu - už jsem žil na úkor přírodních zákonů příliš dlouho. Nyní přichází zasloužený konec. Ty tam neskočíš, jasně?“

Myšob se o mě otřel jako kočka.
„Přítel? Řekls, že jsem tvůj přítel?“
„Jistě,“ opáčil jsem trochu rozpačitě.
Gucky se postavil na zadní a zasalutoval.
„Jdu na to, šéfe! Nesnažte se mě zadržet, protože neposlechnu rozkaz. Mám ještě šanci.“
Rhodan přikývl.
„Dobrá, pokus se tedy. Nové výsledky zaměření prokázaly, že se aktivátor nachází v nejvyšší kuželovité budově. Dáš si pozor, že?“
„Mám skočit s ním?“ zeptal se Kakuta.
„Houbeles, skáču sám,“ odsekl Gucky a popadl maličký jehlový paprskomet.
O pár vteřin později se myšob soustředil a zmizel.
Ve zlomku vteřiny se však ozval děsivý řev. Asi sto metrů od nás se Gucky znovu vynořil, ale už to nebyl on.
Směrem k nám se potácivě blížila bytost, která se podobala desetinasobně nafouknutému Guckymu. Proporce neustále měnila a řvala. Jednou se rozšířila hlava, pak se jí protáhly ruce a nakonec se jí scvrkl trup.
Řev nebyl agresivní, protože vyjadřoval bolest. Blížil se k nám deset metrů vysoký obr..., ale zvolna se zmenšoval.
Rozběhli jsme se za ním. Příšerný efekt ztrácel na síle. Gucky omdlel.
Mercant pokyvoval hlavou.
„Tohle byl náš poslední trumf. Prohráli jsme ho. Pusťte se do útoku, Atlane. Jako Imperátor této říše máte plné právo útočit.“
„Dáte mi nějakou radu, Allane?“
„Ano, pane. Prosím, udržujte si chladnou hlavu. Zahajte palbu proti zdem a budovám, ve kterých není váš aktivátor. Demonstrujte sílu, ikdyž se to někomu může zdát jako zoufalý krok. Donuťte zloděje z pozice síly, aby s vámi začali vyjednávat. Domnívám se, že antimutanti za zdmi paláce jsou také jen živé bytosti, které se bojí smrti. Jednejte s nimi!“
Zahájili jsme palbu.
Ohňostroj paprsků cíleně sledoval záměry, které mi poradil Allan D. Mercant. Ochanné valy paláce vzplanuly, prolamovaly se, tavily se.
Pak došlo i na některé budovy.
Ale teprve když jsme zničili čtvrtou budovu, přišla toužebně očekávaná zpráva od spojařů:
„Chce s vámi mluvit jistý Segno Kaata, pane,“ zavolal na mě poručík. „Tady prosím, na obrazovce číslo tři...“
Předstoupil jsem před videofon. Na obrazovce jsem spatřil hubenou vrásčitou tvář bělovlasého Arkonidana. Měl na sobě širokou tógu věstce se znaky, které jsem neznal. Přinutil jsem se ke klidu. Nyní se to mělo rozhodnout.

Kazatel se usmíval.
„Nevěřím vám!“ vysvětloval příjemným hlubokým hlasem.
„Váš útok dokazuje, že jste na přístroj odkázán. Dobrá, nebudu lhát. Mám ho u sebe.“
„Jistě. Naše zaměřovací přístroje nám to dokázaly. A co jste si myslel, zrádče a zloději Kaate? Že si nechám vaši drzost líbit? Momentálně mě nezajímá zrada Pozemšťana Cardifa. Pro mě za mě ať si všude vypráví, co pro mě znamená aktivátor buněk. Vždycky budu mít jeden náhradní.“
„Skutečně?“ Musel jsem sebrat všechny síly, abych neudělal chybu. „Jestli tomu věříte nebo ne, co na tom záleží?“ odpověděl jsem.
„Proč tedy útočíte na můj palác?“
„Abych vás přinutil ten přístroj vydat. Nehodlám zbytečně podstupovat rizika při získávání dalšího přístroje.“
„Ale ale, ta ztráta vás uvede do potíží?“ posmíval se kazatel. „Tak to se neodvážíte zničit hlavní budovu paláce, protože byste zničil i svůj přístroj.“
Sáhl jsem k poslednímu prostředku. Neměl jsem už jinou možnost. Ironicky jsem se usmál a podíval se na hodinky.
„Kalkulujete se lhůtou šedesáti hodin?“
„Přesně tak, Vaše Vznešenosti,“ odvětil mi klidně a rychle dodal: „Pokud po uplynutí pětadesáti hodin budete ještě dál schopen se mnou vyjednávat, přesvědčil jste mě o existenci jiného přístroje. Pak vám vydám originál, abych vás ušetřil rizik, jak říkáte. A protože si myslím, že vám to za to stojí, požaduji volnou cestu k odchodu.“
„A ostatní vaši muži?“
„Za nic nemohou, té akce se nezúčastnili.“
„Až na jednoho, jehož vydání požaduji.“
„Souhlasím,“ odpověděl po krátkém zaváhání.
Tím jsem se dostal na konec. Tento očividně ledově chladný muž pochopil své možnosti. Nezůstalo mi nic na vybranou. Musel jsem jeho nabídku odmítnout. Donutil jsem se k úsměvu a řekl jsem: „Za patnáct minut zahájím palbu. Samozřejmě, že přitom zničíme i vaše podzemní bunkry, ve kterých se patrně cítíte bezpečně. Pokud se však

rozhodnete vrátit můj přístroj, pustím vás na svobodu. Zachráníte si život. Pokud se rozhodnete jinak, zahynete v atomovém požáru. To je všechno. Dostál jste šanci.“

Pak jsem vypnul spojení. Vyčerpaně jsem se ohlédl na Mercanta, který uznale pokyvoval holou hlavou.

„Dobře, velmi dobře, pane! Vaše nabídka začala být důvěryhodná ve chvíli, kdy jste mu nabídl svobodu. Takže teď vykejme.“

Začala perioda zoufalého čekání: Jak se ten šílený kazatel zachová? Hlavou se mi honily představy a otázky všeho druhu. Vteřiny se měnily ve věčnost, ale kazatel se nehlásil.

Allan D. Mercant byl bledý jako stěna.

„Segno Kaata je moudrý muž. Nyní už je mi jasné, proč se o krádež postaral osobně. On o své antischopnosti ví. Musel na to jít sám. Věděl i o vašich mírných telepatických vlohách, musel vědět i o přítomnosti Johna Marshalla.“

„Rozumím, Mercante.“

„Podivné je, že je Marshall přesto cítil. Na akci se tedy kromě Antiů musel účastnit ještě někdo další. Postarám se o vyšetřování, až bude po všem.“

„Předběžně máte mé svolení,“ řekl jsem.

„To nebude nutné, Atlane! Kazatel se musí rozhodnout. Není hlupák. Jeho vysoká inteligence mu nedovolí aktivátor zničit. Pravděpodobně počká, zda skutečně zahájíte palbu. Odhaduji, že na poslední chvíli položí podmínku, že musí být propuštěn bez vymytí mozku.“

„Nemůže nám nějak utéct?“

Rhodan mlčky naslouchal a pak ukázal kolem sebe. „Naším jednotkám? Je odříznut i ze vzduchu. Kdepak... Ten nemá kudy utéct.“

Věřil jsem mu, ale má víra nebyla oprávněná. Kdybychom měli s Antii nějaké zkušenosti, chovali bychom se jinak. Já osobně bych nikdy neriskoval to, o čem se tajemný protivník o chvíli později pokusil.

Patnáctiminutová lhůta bezvýsledně uplynula. Segno Kaata se nehlásil. Mercant mi uhnul pohledem. Odhad kazatelova chování mu nevyšel.

Zvažoval jsem, že bych přijal pětadesátihodinovou lhůtu a že by se pak kazateli předvedl můj dvojník, kterého jsme tu měli po ruce.

Ale co se za tu dobu stane se mnou? Možná jsem mohl ještě žít, ale možná jsem už taky mohl být po smrti.

Ne, nemohl jsem přistoupit na jeho podmínky, protože by znamenaly můj jistý konec.

Před deseti minutami jsem společně s Ivanem Goračinem a Rhodanem vstoupil do velínu vesmírného člunu typu Space Jet. Byli jsme tam sami. Spojové přístroje běžely, zůstávali jsme v neustálém kontaktu s našimi jednotkami.

Díval jsem se na zaměřovač frekvencí mého aktivátoru, jako by mi ho mohl vrátit.

Měli jsme zloděje i aktivátor, obojí na dosah ruky - a stejně jsme byli bezmocní!

Segno Kaata určitě věděl, že mám svázané ruce. Určitou slabost jsem mu musel přiznat. Nyní prostě vyčkává, co udělám, ale pokud budu ještě dlouho váhat, získá pevnější pozici.

„Je na čase!“ řekl stísněně Rhodan. „Navrhují, aby roboti při útoku vtrhli do paláce jako pěchota. Možná, že se jim ten muž dostane do rukou.“

Už chvíli jsem si pohrával s myšlenkou, že bych použil jenom zmíněné roboty, kteří by sami zaútočili na palác, ale to by mého protivníka jen utvrdilo v domněnce, že nechci zničit aktivátor.

Rozhodl jsem se tedy pro kardinální řešení.

Rhodan aktivoval zbraně lodi. Zvedli jsme se do výšky, odkud jsme měli lepší přehled.

Ve výšce jednoho sta metrů Rhodan zastavil. Dole pod námi propuklo peklo. Jednotlivé budovy paláce se pod ohnivou palbou hroutily jako domečky z karet. V zemi zůstávaly hluboké krátery. Vzduch byl bičován barevnými energetickými drahami zbraňových paprsků.

Seděl jsem v křeči před videofonem a zapřísahal jsem ho. „Kazatel se nehlásí!“ rutinně oznamoval spojař.

Přikývl jsem.

Tři minuty po zahájení ostřelování se objekt paláce změnil ve vybuchující vulkán. Dosud nedotčená hlavní budova se zapotácěla. Z věže se uvolnily kusy zdiva. Ve stěnách se objevily praskliny. Definitivní zřícení budovy bylo jen otázkou minut.

Videofon se ozval. Ale byl to jen důstojník od pojízdné zaměřovací stanice.

„Zaměření energie, pane! Buď jde o silné fúzní stroje s vysokou spotřebou energie, anebo ostřelování objektu zasáhlo atomové reaktory a vyvolalo řetězovou reakci. Každopádně se tam něco děje.“

Rhodan se sklonil nad přístroje.

„Pozor!“ zvolal varovně. „Stanoviště aktivátoru se mění. Atlane, kazatel se stále ještě nehlásí?“

Rhodan sotva domluvil, když se kovová věž hlavní budovy náhle změnila. Rozevřela se jako ptačí zobák a z toho vylétl kapkovitý předmět, aby ve zlomku vteřiny zmizel na nočním nebi.

Překvapeně jsme na to zírali.

Jenom Goračin zareagoval rychle. Jedním pohybem ruky zapnul automatický hyperzaměřovač a zmáčkl červené tlačítko.

Vmžiku jsme měli ten podivný předmět na monitorech. Měřil asi patnáct metrů a řítil se do volného prostoru, kde více než tisíc lodí čekalo na podobný pokus o útěk.

„Copak mu přeskočilo?“ vykřikl Rhodan. „Zaměřovač říká, že má s sebou na palubě i aktivátor. Proboha, Atlane - okamžitě přikážte robotským lodím, aby uprchlíka propustily!“

Zatímco jsem volal Regentovi a vydával patřičné rozkazy, Rhodan řídil Space Jet. Museli jsme uprchlíka pronásledovat. DRUSUS a CALIFORNIA stály na kosmodromu a TOGO byl příliš daleko. Kromě toho by pronásledování z velkých lodí nepřineslo podstatný rozdíl. Uprchlík měl můj aktivátor a tím pádem byl ve výhodě.

„Rhodan pro flotilu! DRUSUS a CALIFORNIA okamžitě startovat. Pokuste se nás najít. Lze očekávat, že uprchlík bude transítovat. My mu však každopádně zůstaneme v patách. Pozor! Regentovy robotské lodě mají zákaz střelby. Situace se změnila. Dokud neuplyne šedesátihodinová lhůta, nesmí se začít střílet. Atlan a Goračin jsou se mnou. Pokusíme se uprchlíka dohnat. Sám ještě nevím, co pak uděláme.“

Velitelé lodí Pozemšťanů potvrzovali příjem zprávy. Allan D. Mercant se ozval o chvíli později.

„Tady Mercant. Roboti pronikli do paláce a zajali značný počet příslušníků sekty. Otázka: je aktivátor na palubě uprchlíkovy lodi?“

„Docela určitě. Kaatova loď není příliš rychlá. Doženeme ho. Co si myslíte o jeho chování, Mercante?“

„Psychologicky zajímavé, pane. Chová se jinak, než jsme čekali. Každý jiný člověk nebo Arkonidan by se ještě před pokusem o útěk snažil vyměnit kořist za svobodu. On to neudělal, z čehož lze soudit na určité závěry.“

„Zanechme úvah,“ přerušil ho Rhodan. „Tato pozorování nám nejsou nic platná. Zůstaneme tomu muži v patách. K čertu, ten chlap ví, co dělá...“

Rhodan vypnul spojení. Jeho šedivé oči měly barvu a tvrdost žuly. Seděl jsem jako omráčený v křesle druhého pilota. Ivan Goračin zaujal pozici zaměřovacího technika.

Zanedlouho Rhodan znovu prolomil tísnivé mlčení: „Už jsme na dostřel, ovšem pokud bych teď nešikovně vystřelil, jeho loďka se rozlomí jako ořech nebo praskne jako vajíčko, když na ně dupne slon. Musíme se dostat blíž.“

Setřásl jsem letargii.

„Jak bys ho chtěl chytit?“ zeptal jsem se tiše. „Nemáme k dispozici tažné ani sací paprsky.“

Rhodan namísto odpovědi zapnul strukturální zaměřovač a aktivoval jeho spojení s automatikou hyperskoku. Toto nové zařízení umožňovalo pronásledovat objekt i během transice.

„Už brzy skočí. Je pět procent pod rychlostí světla. Musím rychle jednat. Chtěl bych ho dostat. Musím se mu strefit do zadní poloviny lodi, zasáhnout pohonné agregáty, aby loď nebyla schopná manévrování. Pak se uvidí, jestli pan Anti miluje život nebo ne!“

Anti! To byl pojem, který mi naháněl děs...

„Pozor, ultrazaměření!“ hlásil Ivan Goračin. „Právě zahájil přípravu transice!“

Pak už jsem zaslechl jen charakteristický zvuk záznamu transitního skoku a obrysy Rhodanova těla se přede mnou rozplynuly.

Když bylo před deseti tisíci lety rozhodnuto aktivovat mozek admirála Atlana z rodu Gonozalů, aby se nepoužívané části mozku staly aktivními, získal jsem také fotografickou paměť. To, co jsem jednou spatřil, jsem už nikdy nezapomněl.

Slunce před námi jsem znal. Byla to normální malá žlutá hvězda, která měla jenom jednu planetu.

Šlo o nafouknutého metanového obra, nepoužitelného pro bytosti, které dýchají kyslík. Dokonce ani v dobách rozkvětu Impéria jsme tam nepostavili žádnou základnu.

Tato malá hvězdička se v našich katalozích zapsala pod jménem Gela. Její planetka nesla jméno Gelal.

Po rematerializaci v její blízkosti jsme se rozhlíželi po uprchlíkovi.

Anti letěl už jen poloviční rychlostí světla. Můj aktivátor byl pořád ještě na palubě cizí lodi.

Rhodan vsadil všechno na jednu kartu. Divil jsem se, že jsem tak klidný. Dokonce ani myšlenka na brzkou smrt mě nevyburcovala. Byl jsem jako vysátý, prázdný, vyčerpaný do dna. Od krádeže už uplynulo téměř sedmapadesát hodin.

Šibeniční lhůta se chýlila ke konci. Ztrácel jsem zájem o dění kolem sebe.

Slabý impuls mého extramozku mi říkal, že mě tak vyčerpala transice, tedy přesněji řečeno de- a rematerializace. Shlížel jsem na své dlaně. Kůže se mi už scvrkávala. Na zápěstí jsem měl hluboké vrásky. Chtěl jsem se zasmát, ale nešlo to.

Byl jsem v koncích.

Goračin se nade mnou tyčil a něco říkal. Nerozuměl jsem jemu ani Rhodanovi, který stál vedle něj a taky něco povídal. Goračin pak vytáhl injekci a píchl mi ji do prsou. Nebránil jsem se, ale taky jsem nechápal, co mi to vlastně chce.

Bylo mi to jedno.

Zavíral jsem oči a usnul jsem.

Když jsem se probрал, měl jsem síly, že bych mohl skály lámat. Netušil jsem však, jak dlouho jsem asi mohl být v bezvědomí.

„Co se dělo?“ vyhrkl jsem prudce. Goračinovy hlavy se pobaveně šklebily.

„Ani se neptej,“ odpověděl Rhodan. „Ivan ti musel dát koňskou dávku parastimulinu. Doufám, že ještě pár hodin vydržíš. Měl bych otázku: jak dobře umíš střílet, Arkonidane?“

Pochopil jsem, co tím chce říct.

„Líp, než si umíš představit. Ještě nikdy jsem neminul cíl.“

„Oukej, to jsem chtěl slyšet. Jeho člun je necelé čtyři tisíce kilometrů před námi, směšná vzdálenost pro malý souboj. Máme ještě dvě minuty času. Pokud bychom čekali déle, utekl by nám do další transice. Víš, co musíš udělat?“

Naše pohledy se setkaly. Teď, anebo nikdy. Už jsem neměl čas.

Zapnul jsem energetický přívod pro impulzní kanón. Na cílovém monitoru se objevil záměr.

Zaměřil jsem. Zmáčkl jsem to...

Trvalo nekonečně dlouho, než paprsek z mé zbraně dospěl k zádi neznámé lodi, ale pak už Goračin vykřikl.

Řítili jsme se ve směru k září, která vycházela z maličkého člunu. Loď změnila kurz. V té chvíli jsem si všiml, že původně letěla přímo k planetě slunce Gela.

„Výborně, výborně!“ usmíval se Rhodan. „Náš milý Anti nyní patrně poněkud pobledl.“

„Brzdí,“ vzrušeně poznamenal Ivanovič.

Rhodan také přešel k brzdnému manévru. Rychlost cizí lodi se rapidně snižovala. Nyní už Anti neměl žádné vyhlídky na úspěch: Do hyperprostoru nám už nemohl utéct. Patrně jsem skutečně zasáhl důležité agregáty lodi.

Ovšem k našemu nemalému překvapení protivník přece jen ještě stačil nabrat kurz k oběžné dráze kolem planety a vmžiku nám zmizel z dohledu.

Už jsme se polekali, že nám utekl, ale vtom jsme opět zachytili jeho signály v zaměřovači. Vyčetli jsme z nich, že Anti patrně hodlá přistát na největším ze tří měsíců planety.

Jeho člun se s hořící září řítí k bezejmennému hvězdnému tělesu s gravitací o síle 0,11.

Sotva jsme člun zaměřili, už zase zmizel za horizontem rychle se přibližujícího tělesa. Měli jsme co dělat, abychom mu stačili.

„Když bude mít štěstí, jeho plán se podaří!“ řekl Rhodan a hlas mu přitom zněl neuvěřitelně klidně. „Na jeho místě bych z lodi vyskočil, zahodil aktivátor a schoval bych se. Stačilo by mi, že pronásledovatelé půjdou po přístroji a že mě pak nechají na pokoji. Bude taky tak chytrý?“

Ne, nebyl!

Zaměřili jsme ho při třetím obletu měsíce. Aktivátor měl na těle, takže musel být objeven. Vtom mě něco napadlo. Rozrušeně jsem se otočil.

„Je to jenom nápad,“ řekl jsem rychle. „Možná, že si teď myslí, že s sebou nemáme zaměřovač mého aktivátoru. Možná si myslí, že byl napevno zabudován v některé z velkých lodí...“

Rhodan si podrbl hřbetem ruky nos a pochybovačně na mě pohlédl.

„U toho chlápka je možné všechno, jak je vidět. Asi si to opravdu myslí, protože jinak by aktivátor musel zahodit. Oukej, je mi to jedno, ať si ho tedy má u sebe!“

V té chvíli se na povrchu měsíce zablesklo.

„To byla jeho loď!“ zvolal Rhodan. „Zřítíla se! Explodovala! Byl uvnitř?“

„Žije,“ odpověděly obě Goračinovy hlavy zároveň. „A přístroj má u sebe. Pravděpodobně zase seskočil s antigravem na zádech. Dostávám jasná echa, pane. Anti je daleko od místa zřícení lodi.“

Letěli jsme pomalu a podle Goračinových příkazů. Holá pohoří, bez stromů a křovisek. Tam někde dole musel Anti být. Vznášeli jsme se těsně nad povrchem a hledali jsme zloděje. Goračin pak oznámil, že se pohyb aktivátoru zastavil. Pokud ho měl Anti na těle, patrně právě přistál.

Mlčky jsem se zvedl, abych se porozhlédl po vhodném skafandru. Zároveň mě napadlo, že pro Goračina asi žádný skafandr nebudeme mít.

„Co s tebou? Ty nemůžeš ven, Ivane. Není tam kyslík!“

Goračin však měl nápad.

„Na palubě je malý létající tank. Shift, však je znáte, pane. Posadím se dovnitř a budu vás doprovázet.“

Rhodan s tím souhlasil a Goračin nám mezitím přinesl dva impulzní paprskomety. Na každém jiném místě by byly příliš těžké, ale na tomhle měsíci bylo hračkou je nést.

Zkontroloval jsem malé projektory, určené k aktivaci ochranných energetických štítů.

Když Goračin oznámil, že síla impulzů mého přístroje do sáhla maxima, věděli jsme, že letíme bezprostředně nad místem, kde kazatel přistál. Musel být velmi překvapen, že jsme ho tak rychle našli.

Rhodan přistával. Snesli jsme se dolů a vysunuli přistávací nohy. Dosedli jsme tiše a měkce. Motory ztichly.

Rhodan se podíval na mé hodinky. Viděl jsem čas. Od krádeže uplynulo osmapadesát hodin a šestnáct minut.

„Ještě hodinu a tři čtvrtě, barbare,“ řekl jsem s předstíranou veselostí. „Není zvláštní, že se mi pořád ještě chce žít?“

Rhodan si oblékl skafandr. Goračin zmizel v hangáru. Počkali jsme, dokud Goračin neoznámí připravenost svého tanku. Rhodan mu otevřel výstupovou komoru a nechal ho vyjet. Když jsme na pozorovacích monitorech spatřili ploché vozidlo, i my jsme vyšli ven.

Jakmile se automaticky zavřely výstupové komory, Rhodan se mě zeptal: „Kde zůstal tvůj logický sektor, Atlane?“ Nechápatě jsem na něj pohlédl:

„Zapomněli jsme odeslat hyperzprávu čekající flotile. Jak nás najdou?“ zeptal se.

Zalupal jsem po dechu, ale Rhodan sarkasticky dodal: „Nikdo není bez chyby, ani Anti ne! Kryj se, Arkonidane!“ Instinktivně jsem se vrhl k zemi.

Nad hlavou mi zasyčel žhavý bojový paprsek. Následovaly další syčivé výstřely.

Anti nám odřízl cestu k lodi a my zapomněli vysílat. Prostě jsme na to zapomněli, jako bychom poprvé v životě letěli do vesmíru.

Bylo to hrozné.

Sonorní hlas kazatele Kaaty byl nezaměnitelný i ve vysílačce. Temně nám duněl uších. Pořád ještě jsem cítil touhu po činu. Parastimulin působil.

Naše situace byla neudržitelná. Anti už při našich prvních útocích prokázal, že energetický ochranný štít kolem jeho osoby je skutečně nejlepší v Galaxii.

Jednou jsem ho zasáhl paprskem s maximálním nábojem energie. Odhodilo ho to stranou, ale pak vstal, jako by se mu vůbec nic nestalo.

Rhodan také střílel a zemi kolem Kaaty proměnil v bublající magma. Ale Kaata jím jednoduše prošel.

Byli jsme bezradní.

I my jsme byli chráněni energetickými štíty.

Bezvýsledně jsme po sobě chvíli stříleli a pak se Kaata ozval ve vysílačce na stejné frekvenci, jakou jsme používali: „Řekl bych, Vaše Vznešenosti, že jste se osobně obtěžoval na tento měsíc. Vím, že nemáte žádný duplikát aktivátoru buněk, proto vás žádám, abyste zastavili své nesmyslné konání. Jsem nezranitelný.“

Podíval jsem se na Rhodana. Ležel asi třicet metrů ode mne. Segno Kaata momentálně nebyl vidět. Schoval se nám. Podíval jsem se na hodinky.

Zbývala mi necelá hodina.

Rhodan na mě mával. Viděl jsem, jak v helmě kroučí hlavou. Rozhodl jsem se, že promluvím pevným hlasem.

„Atlan pro Segno Kaatu. Jste obklíčen. Za vaší pozicí vyjede těžce ozbrojený tank, jehož síla je větší než vaše. Vzdejte se!“

Rozesmál se. Zvolna jsem znervózněl. Myšlenka na ubíhající minuty se už nedala potlačit. Ztrácel jsem sebeovládání. „Vaše Vznešenosti! Zbývá vám ještě osmapadesát minut, abyste přijal mé požadavky!“

Překvapeně jsem zadržel dech. Kaata byl dokonale informován.

„Znáte mou nabídku,“ odpověděl jsem suše. „Vydejte přístroj a po vymytí mozku se vrátíte na svobodu.“

Znovu se zasmál. Daleko za ním se vynořil Goračinův tank. Měl k dispozici dezintegrátorové dělo, které bylo schopno rozložit jakoukoliv hmotu na molekuly. Po zásahu paprsku z tohoto děla se veškerá materie rozpadla v prach.

Bylo to, jako by kazatel četl mé myšlenky.

„O vymývání mozku nemůže být ani řeči, Vaše Vznešenosti. Požaduji volný odchod a vaši kosmickou loď. Slibuji, že krátce předtím odhodím váš přístroj na zem, kde ho později najdete. Samozřejmě, že dřív vám ho dát nemohu.“

Všechno ve mně zatoužilo souhlasit s tímto návrhem. Ale Rhodan mávl rukou a vzal si slovo.

„Tady Perry Rhodan. Vaši nabídku odmítáme, Kaato. Zapomeňte na své triky. Já jsem vás našel a já vás taky zničím.“

„Aha, to je ten pozemský barbar,“ řekl kazatel.

Tentokrát se zasmál Rhodan. Uměl s takovými lidmi jednat lépe než já.

„Dávám vám ještě pět minut, Kaato. Pokud do té doby nevylezete ze své díry s rukama nad hlavou, zažijete to, čemu my barbaři říkáme peklo.“

„Pletete se do vnitřních záležitostí Arkonu!“

„Pro mě jste obyčejný zločinec. Vylezte z díry. Požaduji, abyste vrátil ukradený aktivátor!“

„Pojďte si pro něj,“ zvolal Kaata a jeho hlas už nezněl tak sebejistě. Cítil, že Rhodan myslí svá slova vážně.

Rhodan ho ignoroval a hlasitě zvolal: „Ivane, trochu víc doleva! On tvůj ochranný štít nedokáže zničit!“

Goračin odpověděl. Bylo jasné, že Segno Kaata rozumí každému slovu, dokud Rhodan nezačal mluvit anglicky.

„Oukej, tak mě dobře poslouchejte. Myslím, že jeho energetický štít bude mít nějakou slabinu. Něco tam není v pořádku. Musíme ji objevit. Touží po naší lodi. Jakmile se k němu Ivan přiblíží, Kaata se pokusí utéct k naší lodi. To se mu nesmí podařit. Rozuměli jste?“

Rhodanův plán byl jasný. Za pár hodin by byl Kaat pravděpodobně už natolik zesláblý, že by se nám vzdal. Škoda, tolik času jsme už neměli.

Každopádně pochopil, že se dostal do úzkých.

Najednou se vynořil ze svého úkrytu a rozběhl se k našemu člunu. Nízká gravitace tohoto měsíce mu umožňovala dlouhé skoky, ale o to byly zase pomalejší.

Rhodan vystřelil jako první.

Jeho paprsek zasáhl kazatele uprostřed skoku. Roztekl se po neviditelném ochranném štítu, ale odmrštil protivníka stranou proti skále, Kaata narazil, ale byl chráněn.

Dostal jsem vztek.

Vstal jsem, vykročil k cíli a zběsile jsem páčil. Kazatel se najednou proměnil v hořící sochu.

Opíral se zády o skálu a nemohl se hnout. Údery paprsků ho přibíjely ke skále. Střílel jsem, dokud jsem měl municí. Když jsme všichni přestali, Kaata se otřepal a pokusil se o další únik. Potácivě vykročil, skočil k zemi a zmizel nám z dohledu za skalním výběžkem.

Rhodan se zasmál. Kaata ho musel slyšet. „Ivane, vidíš ho? Musí být u tebe!“

„Mám ho na mušce, pane.“

„Oukej, můžeš střílet. Udělej z něj prášek!“

Výstřely z děla tanku nebyly viditelné. Ale tím víc bylo znát jejich účinek. Skalní výběžek se sesypal jako vyschlý hrad z písku a Segno Kaata byl zase vidět. Ležel na hromadě jemného prachu, který ještě před chvílí býval skálou. Ani dezintegrátor nedokázal zničit Kaatovo tělo.

„Nevzdávej to, Ivane!“ zvolal Rhodan. „Pokračuj v ostřelování!“

Po několika dalších vteřinách se ukázal nečekaný úspěch. Kazatele to znovu smetlo někam stranou. On sám nemohl ani zacítit.

Namířil jsem na skálu, za kterou se chtěl Segno schovat, a výstřel z mého impulzního paprskometu ji přinutil explodovat.

V té chvíli jsme všichni ve sluchátkách uslyšeli ostrý výkřik. Kaata se chytil ze levou paži, která mu bezvládně visela při těle. Překvapilo mě to tak, že jsem přestal střílet.

„Co to bylo?“ zeptal jsem se vzrušeně. „Co má s rukou? Viděls? Prostřelili jsme ten jeho štít?!“

„Ne,“ váhavě odvětil Rhodan. „Stalo se to, když vybuchla skála. Všude kolem poletovalo kamení.“

„Může být zraněn?“

Rhodan neodpovídal. Vypadal rozpačitě. Pak se najednou ohlásil sám kazatel: „Jestli okamžitě nepřestanete, Vaše Vznešenosti, zničím váš aktivátor. Máte možnost volby!“

„Odevzdejte přístroj a jste volný!“ požadoval chladně Rhodan.

Kaata zaklel, ale Rhodan pokračoval: „Vy se mnou prostě budete vyjednávat, jasné? Tady je moje poslední nabídka: odložte aktivátor viditelně na nejbližší kámen a vzdejte se. Ručím za vaše bezpečí. Vysadíme vás na nějaké planetě podle vašeho výběru.“

„Bez operace mozku?“

„Ano. Bez operace. Já své slovo držím.“

„Vy nemáte právo rozhodovat, Pozemšťane.“

„Ale ano, má,“ vyhrkl jsem rychle. Teď už bylo jedno, co si Kaata myslí. Zbývalo mi jedenatřicet minut života.

„Jste blízko smrti,“ oslovil mě kazatel. „Věděl jsem, že druhý přístroj nemáte. Moje informace jsou spolehlivé. Požaduji svobodný odchod a právo rozhodovat při programování Regenta.“

„To vás napadlo hodně pozdě,“ poznamenal Rhodan. „Atlan bez aktivátoru zemře. Pokud se tak stane vaší vinou, Kaato, budete za to pykat. Do lodi se nedostanete. Já a mí mutanti vás budeme štvát po celé planetě. Poznal jsem model vašeho skafandru. Zbývá vám kyslík na deset hodin. Naše skafandry jsou lepší. My máme ještě téměř celých čtyřicet hodin kyslíku! Co získáte Atlanovou smrtí? Používejte mozek. Já vám nabízím svobodný odchod! Copak vám to nestačí?“ Kaata chvíli mlčel.

Pak konečně řekl: „Nemohu se spolehnout ani na vaše slovo, ani na slovo umírajícího Imperátora. Proto dám přednost reálným šancím! Budu se bránit. A vy bohužel zemřete, Atlane!“

Při následujícím smíchu jsem málem zešlel, a když se na mě Rhodan podíval, zjistil jsem podle jeho očí, že jsem se už změnil. Už jsem začínal stárnout... Pomalu jsem si znovu zvykal na myšlenku že zemřu, a dokonce jsem se upřímně usmál.

„To už vypadám tak špatně?“

Rhodan suše polkl. Mlčky si přitáhl mou levačku a podíval se mi na hodinky.

„Ještě pětadvacet minut. Oukej, něco podniknu. Ne, neodporuj mi. Tady, vezmi si svou a mou zbraň a udělej přesně to, co ti řeknu.“

Odevzdaně jsem přitakal. Naslouchal jsem jeho instrukcím. I Goračin dostal příkazy. Oba jsme měli držet nepřítele pod neutuchající palbou.

O pár vteřin později se tank pustil do díla. I já jsem začal střílet. Bez ochranného štítu by byl kazatel dávno rozstřílený a spálený na uhel.

Rhodan čekal na pravý okamžik. Když se Kaata dostal do soustředěné palby, Rhodan vyrazil. Než jsem se stačil rozkouskat, byl pod diskovitým korpusem naší lodi a vklouzl dovnitř.

Od té chvíle jsem netušil, co Rhodan dělá. Bylo to podivné, protože nevycházel ven, nestřílel ani nevzlétl.

Člun tam dál klidně stál.

Anti našel dobrý úkryt. Schoval se mezi balvany. Přestal jsem střílet, protože nebylo na koho.

Pohled na hodinky mi ukázal, že zbývá už jenom osm minut. Pak dojde neskutečně rychle ke stárnutí a rozkladu těla. Nezemřu hned, ale budu vadnout rychle jako květina na rozpálených kamnech.

Rhodana ještě pořád nebylo vidět. Ještě sedm minut! Oči se mi vpíjely do hodinek.

Když se ve sluchátkách ozvala Rhodanova angličtina, vnímal jsem ji jako ve snu. „Pozor, nestřílet! Jsem přímo za Antim!“

Vyšel jsem ze svého stanoviště a spatřil Rhodana. Měl nějaký přístroj, který jsem neznal. Vypadalo to jako ohnutá hůl, kterou držel v obou dlaních. Cosi se zablesklo, zmizelo to v kamení a následoval výkřik.

Hlas Antiho!

Rhodan opět udělal ten zvláštní pohyb s přístrojem a kazatel opět vykřikl.

Potřetí už výkřik rázem ustal. Nastalo ticho.

Rhodan stál bez hnutí na skále. Pomalu jsem se napřímil a potácel jsem se za ním. Tušil jsem, že Anti už nežije...

Určitou dobu jsem byl v bezvědomí. Když jsem se probрал, cítil jsem životodárné impulzy mého aktivátoru buněk. Opět jsem dokázal jasně přemýšlet a uvažovat a najednou jsem taky tušil, čím Rhodan zabil Antiho.

Goračin na mě mával z průhledné kopule tanku. Cítil jsem svůj aktivátor v dlani a přitiskl jsem si ho k hrudi.

„Jak vypadám? Samá vráska?“

„Trochu jich ještě máš, ale mizejí.“

Oddechl jsem si. Ležel jsem na zádech a spokojeně jsem koukal na hvězdy.

„Jak jsi ho zabil?“ zeptal jsem se.

„Byl to jen pokus, ale náhodou vyšel. Napadlo mě to, když Antiho zranil ten kámen. Energetické zbraně na něj nepůsobily... Tak jsem si vzpomněl na sportovní výbavu všech našich lodí. Víš, o čem mluvím?“

Přikývl jsem. Pootočil jsem se. Těsně vedle mě ležel obyčejný plastický luk. Toulec s plastickými šípy měl Rhodan přes rameno.

„Nesmělo to být nic magnetizujícího, víš?“ dodal s úsměvem. „A to je všechno. Celá věda.“

Bylo to úžasné. V naší přetechnizované době si Rhodan vzpomněl na prastarou primitivní zbraň svých předků. Rhodan byl prostě génius...

„Víš,“ poznamenal zamyšleně, „neměl mi pořád říkat barbare. Mysli si co chceš, ale přivedlo mě to na myšlenku, že po něm budu střílet lukem a šípy.“

Pomohl mi na nohy. Goračin předjel s tankem.

Zvláštní. Zvláštní jsou tihle Pozemšťané. Nápadití a zvláštní...